

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 16 de juliol del 1936

SUMARI

A tres quarts de sis de la tarda, i sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas, s'obre la sessió.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'un dictamen sobre el Projecte de Llei que concedeix una pensió vitalícia al doctor César Comas i Llaberia.

Lectura d'un dictamen sobre el Projecte de Llei habilitant un crèdit per tal de contribuir a l'organització de les Olimpíades Populars que han de celebrar-se a Barcelona.

Ordre del dia:

Precs i preguntes.

Precs dels senyors Carreres i Artau i Fronjosà a l'honorable senyor Conseller de Treball; el primer, referent al mercat de Sant Hilari Sacalm, i el segon, sobre l'Institut contra l'Atur forçós.

Votació definitiva del Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de les Masies de Sant Hipòlit, per tal d'agregar-la al de Sant Hipòlit de Voltregà. En votació ordinària, reunint el quòrum reglamentari, i per unanimitat, resta aprovat definitivament l'esmentat Projecte de Llei.

Votació definitiva del Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria de Catalunya. També amb el quòrum reglamentari, en votació ordinària i per unanimitat, és aprovat definitivament el citat Projecte de Llei.

Votació definitiva del Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934, formulats per l'Ajuntament de Barcelona. En les mateixes condicions i circumstàncies que els dos anteriors, s'aprova definitivament aquest Projecte de Llei.

Interpellació sobre l'Estatut del Vi i el problema vinícola.

El senyor Riera explana la interpellació.

Se suspèn el debat.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la barriada de Sant Antoni del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent.

Després d'unes paraules del President de la Comissió, senyor Galés, i d'unes observacions del senyor Fronjosà, per la Minoria d'Unió Socialista, són aprovats els dos articles de què consta el dictamen, amb els vots en contra de l'esmentada Minoria.

El Projecte de Llei resta pendent de votació definitiva.

Represa de la interpellació sobre el problema del vi.

Intervenció del senyor Carreres i Artau. El senyor Ruiz i Ponsetí també intervé en el debat. Per al·lusions parlen els senyors Lloret, Galés i Duran i Ventosa. Resposta de l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura. Rectificació del senyor Riera. Es dona per finida la interpellació.

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei regulant l'arrendament de finques urbanes.

Ordre del dia per a la sessió de divendres.

S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit de la vetlla.

S'obre la sessió a tres quarts de sis de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'un dictamen sobre el Projecte de Llei que concedeix una pensió vitalícia al doctor César Comas i Llaberia

(Un senyor Secretari dona lectura al següent

«DICTAMEN

Reunida la Comissió permanent de Sanitat i Assistència Social, sota la presidència accidental del senyor Francesc Ribas i Soberano, actuant de Secretari el senyor Miquel S. Cunillera i Rius i amb assistència dels Vocals senyors Canturri, Irla, Lloret, Xirau i Vallès, per tal de dictaminar el Projecte de Llei que concedeix una pensió vitalícia al doctor César Comas i Llaberia, vist l'informe que, de conformitat amb el dit Projecte, ha emès la Comissió Permanent de Finances, acorda, per majoria, sotmetre a l'aprovació de la Cambra el següent

Projecte de Llei

Article únic. És concedida al doctor César Comas i Llaberia una pensió vitalícia de 6,000 pessetes anuals, amb càrrec al Pressupost del Departament de Sanitat i Assistència Social, pels meritoris serveis prestats per l'esmentat doctor a la ciència catalana com a introductor dels Raigs X a la nostra terra.

Palau del Parlament, 15 de juliol del 1936. — El President accidental, Ribes Soberano. — El Secretari, Cunillera i Rius.»

Lectura d'un dictamen sobre el Projecte de Llei habilitant un crèdit per tal de contribuir a l'organització de les Olimpíades Populares que han de celebrar-se a Barcelona

(El mateix senyor Secretari llegeix a continuació el següent

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Finances, sota la presidència accidental del senyor Francesc Farreres i Duran, actuant de Secretari, també accidental, el senyor Miquel Guinart i Castellà i amb assistència dels Vocals senyors Bilbeny, Andreu, Pi i Sunyer, Vallès i Pujals i Fronjosà, per tal de dictaminar sobre un Projecte de Llei habilitant un crèdit per tal de contribuir a l'organització de les Olimpíades Populares que han de celebrar-se dintre de poc a Barcelona, acorda, per majoria de vots, sotmetre a l'aprovació de la Cambra, a reserva de les esmenes que puguin presentar-se, el següent

Projecte de Llei

Art. 1.er És habilitat un suplement de crèdit de 100,000 ptes., amb aplicació a les partides del Pressupost ordinari semestral vigent que s'esmenten a continuació i en la quantia respectiva que s'indica, per tal de contribuir a l'organització de les Olimpíades Populares que han de celebrar-se a la nostra ciutat en el mes actual:

	Pessetes
Partida 71. Per a premis, festes, recepcions i obsequis organitzats per la Generalitat o als quals contribueixi	22,500
Partida 811. Per a manifestacions esportives	22,000
Partida 1667. Per a despeses de viatge i desplaçaments en representació o per a serveis de la Generalitat. . .	3,500
Partida 1671. Per a altres despeses generals sense consignació expressa en Pressupost	3,500
Partida 1672. Imprevistos.	48,500
Total.	100,000

Art. 2.ª L'import d'aquest suplement de crèdit serà cobert en la forma que determina l'art. 41 de la Llei d'Administració i Comptabilitat de la Hisenda Pública del 1.er de juliol del 1911.

Barcelona, 15 de juliol del 1936. — El President, F. Farreres i Duran. — El Secretari, Miquel Guinart.»

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

El mercat de Sant Hilari Sacalm

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Senyors Diputats : Em veig obligat a fer un prec al senyor Conseller de Treball, que no sé si es troba aquí — la Mesa ja em farà el favor de trametre-li —, per tal que per la Superioritat es posi una mica d'ordre a certs abusos que amb motiu, no diré d'interpretacions de cap Llei, sinó d'una situació estranya sobre el mercat tradicional de Sant Hilari Sacalm ve realitzant l'Alcalde d'aquella població. Sant Hilari Sacalm és una d'aquelles poblacions de l'alta muntanya a què em referia l'altre dia en la meua breu intervenció en la interpellació sobre aplicació de la legislació social, una d'aquelles poblacions d'alta muntanya que té mercat tradicional. Hi ha un senyor Alcalde en aquesta població que es permet legislar, executar sobre matèries que no són de la seva competència i, en definitiva, ha portat la pertorbació a aquella morigerada població. Hi va haver un període en què el senyor Alcalde, d'acord amb una entitat d'industrials d'aquella població, va establir uns certs horaris per al període d'hivern i per al període d'estiu referent a la marxa, que en podríem dir, de l'aplicació de les Lleis generals sobre descans dominical en funció d'aquell mercat tradicional.

De cop i volta aquest senyor Alcalde ha cregut que s'havia de desentendre d'aquells pactes, i, llavors, s'ha llançat a una estranya aplicació de la Llei de descans dominical. El mercat continua ; de manera que els pagesos, tots els que trafiquen amb bestiar, continuen com tradicionalment i la part del gremi de l'alimentació també pot despatxar, però en canvi al senyor Alcalde li ha semblat convenient privar dels avantatges que té el mercat tradicional a un ram d'industrials, a una certa mena de botiguers ; ja ho podem dir entre nosaltres : aquells botiguers que a ell no li plau que facin el mercat.

Tot és arbitrari en la política local d'aquest Alcalde. Va, a més d'això, envaint atribucions que no són de la seva competència, perquè en tot cas pertanyerien a la Conselleria de Treball i a la Sots-delegació de Treball. Es permet posar penyores a una sèrie d'industrials, i, com que posat en el camí de l'arbitrarietat, pel que es veu, no té aturador, ha perdonat algunes d'aquestes penyores a persones que li deuen ésser grates i ha mantingut les d'altres persones que no li'n deuen ésser tant. Encara fa altres arbitrarietats...

El Sr. CASADEMUNT : L'Alcalde de Sant Hilari és una bellíssima persona i no és aquí per poder-se defensar.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Però té la V. S. per a demanar la paraula i per a defensar-lo.

El Sr. CASADEMUNT : Quan serà hora ja es podrà fer ; en un prec ja sap la V. S. que no hi ha paraula.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Passa més.

Alguns, ell mateix, donant una apariència de què compleix el descans dominical, dintre d'aquest sistema arbitrari de què hi ha mercat per a uns i per a altres no hi ha mercat, ell i els altres posen un rètol de què no es ven, però de sota mà es ven.

Encara hi ha més. Falta com a Alcalde a la Llei del descans dominical que vol imposar als altres, ja que obliga a fer la matança a l'Escorxador el diumenge, a les cinc de la tarda, contra ús i consuetud, ja que sempre se sol fer a primeres hores del matí.

El meu prec és el següent : O una de dues, o el mercat de Sant Hilari Sacalm ha de quedar anul·lat i, per tant, s'ha de complir rigorosament la Llei general de descans dominical, sense respecte al mercat tradicional, i ni pagesos ni gent que porti bestiar, ni botiguers, ni ningú, no n'ha de quedar exceptuat, o, si el mercat es fa, cal comprendre que el mercat és un complex, que és una totalitat, que ho ha d'ésser per a tothom i no una arma perquè gaudeixin dels avantatges del mercat un cert nombre de botiguers. No sé que hi hagi mercats dels que en podríem dir monogràfics, d'una matèria determinada. El mercat és un lloc on va la gent per a comprar i vendre tota mena de coses dintre d'un terme limitat. De manera, per a resumir, que el meu prec, que la Mesa se servirà segurament trametre al senyor Conseller de Treball — com que ací hi ha una representació del Govern i aquesta qüestió interessa a tot el Govern, crec que també el senyor Conseller present en prendrà bona nota — es refereix als següents extrems :

Primer. — Interessar d'aquest senyor Alcalde que deixi en suspens totes les multes que ha imposat i s'abstingui d'imposar-les en matèria d'aplicació de les lleis de treball, perquè això no és de la seva incumbència, sinó de la Conselleria de Treball i de la Delegació de Treball.

Segon. — Que interinament no es dicti aquell Decret sobre l'aplicació de la Llei de descans dominical a què es va referir el senyor Conseller de Treball en la interpellació promoguda ací fa pocs dies, continuïn les coses en l'estat que tenien abans i no sigui Sant Hilari una excepció respecte d'altres poblacions, com Arbúcies, com Puigcerdà i com altres que celebren el mercat tradicional amb tota aquella amplitud amb que es ve celebrant, i

Tercer. — Que per al cas que el senyor Conseller de Treball cregués que s'ha d'aplicar rigorosament la Llei de descans dominical, es faci en un sentit de totalitat, no celebrant-se mercat absolutament per ningú ; altrament, cal que sigui per tots, i no solament en la població de Sant Hilari, sinó en altres poblacions que es troben en una situació consemblant.

El Sr. PRESIDENT : La Mesa trametrà el prec al senyor Conseller.

L'Institut contra l'Atur Forçós

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ : Senyors Diputats :

PARLAMENT DE CAT.

uns quants dies que la premsa de Barcelona ens ha sorprès amb un projecte de l'Institut contra l'Atur Forçós per a solucionar l'atur en la indústria tèxtil. D'aquest projecte nosaltres n'havíem tingut coneixement anteriorment a què la premsa n'hagués donat publicitat. Precisament, en caure a les nostres mans aquest projecte de l'Institut contra l'Atur Forçós, varem ésser requerits pels elements directius del nostre partit perquè donéssim compte de la marxa d'aquesta institució, i en l'informe que es va fer es va començar a operar a l'efecte de plantejar una interpellació a la Cambra, adreçada al senyor Conseller de Treball que és el superior jeràrquic, el President d'aquesta institució. Aquesta informació nostra encara no està acabada i, per tant, nosaltres no varem poder anunciar al senyor Conseller aquests nostres propòsits.

Tenim, no obstant, el mandat que l'Institut contra l'Atur Forçós no emprengui cap nova activitat, en matèria d'atur, que no sàpiga abans el Parlament, que no sàpiga abans Catalunya, què s'han fet — i no voldria de cap manera que s'interpretessin les meves paraules en el sentit que sospitem de cap dels funcionaris de l'Institut contra l'Atur Forçós — dels quatre milions i mig de pessetes que la Generalitat va treure, a través de l'Institut, per a guarir l'atur en la indústria tèxtil, més pròpiament, per a poder posar en marxa les fàbriques de la Unió Cotonera. D'aquests quatre milions i mig de pessetes nosaltres tenim detalls que tenen tota l'apariència que han estat escamotejats a la Generalitat. Nosaltres, de moment, no trobem documents que acreditin que la Generalitat, a través del seu Institut contra l'Atur Forçós, tingui documents suficients per a poder-se fer valer el dia que convingui aquests quatre milions i mig de pessetes que un dia la Generalitat va donar.

Apart d'això, apart que creiem que és qüestió elemental i necessària parlar de la intervenció d'aquests quatre milions i mig de pessetes per a posar en marxa les fàbriques de la Unió Cotonera, que no s'hi han posat, ens estranya que les activitats de la institució encarregada pel Parlament de resoldre el problema de l'atur — deia precisament, amb molt encert, producte de la seva experiència, el company Serra i Moret, quan es discutia a aquest Parlament la llei, que aquella institució no guariria res —, tinguin aquesta predilecció en voler guarir solament l'atur forçós que afecta la indústria tèxtil i fabril, com si a Catalunya no hi haguessin obrers del ram de la construcció, del ram del transport, del ram metal·lúrgic i d'altres indústries que també es troben en atur forçós.

Per tant, nosaltres proposem al Govern de la Generalitat que es portin tots aquells documents que ens puguin illustrar respecte de les activitats de l'Institut contra l'Atur Forçós, que es portin a la Comissió de Treball del Parlament de Catalunya, per tal que s'estudiï quines han estat les seves activitats en aquesta matèria que li estava confiada i, sobretot, que suspengui d'una manera total i absoluta aquesta marxa que sembla que ha emprès, que àdhuc ultrapassa les funcions per a les quals va ésser creat, que entra en el terreny

legislatiu. Confiem ésser escoltats en la nostra petició d'aquesta informació, perquè, després de passar per la Comissió de Treball del Parlament, doni ocasió a aquesta Minoria, de parlar més àmpliament de l'Institut contra l'Atur Forçós i, sobretot, d'aquells quatre milions i mig de pessetes que un dia l'Institut va donar a la Unió Industrial Cotonera, sense cap garantia per part de la Generalitat. Res més.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa passarà el prec del senyor Fronjosà al senyor Conseller de Treball.

Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de les Masies de Sant Hipòlit, per tal d'agregar-la al de Sant Hipòlit de Voltregà

(En votació ordinària i per unanimitat, amb el quòrum reglamentari, s'aprova definitivament el dictamen.)

El text de la Llei es publica com annex n.º 1 a aquest DIARI DE SESSIONS.)

Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria de Catalunya

(També amb el quòrum reglamentari, s'aprova, per unanimitat i en votació ordinària, l'esmentat dictamen.)

El text de la Llei es publica com annex n.º 2 a aquest DIARI DE SESSIONS.)

Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934, formulats per l'Ajuntament de Barcelona

(En les mateixes condicions que els dos anteriors, s'aprova definitivament aquest dictamen.)

El text de la Llei es publica com annex n.º 3 a aquest DIARI DE SESSIONS.)

Interpellació sobre l'Estatut del Vi i el problema vinícola

El Sr. PRESIDENT: Comença la interpellació. Té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA: Senyors Diputats: En primer terme he de confessar a la Cambra que no sé si estaré gaire afortunat en la meua intervenció en aquesta interpellació, perquè podria ésser que una infinitat d'arguments s'atropellessin en la meua ment i no coordinés totes aquelles coses que jo desitjaria dir i que voldria portar al convenciment de la Cambra.

Veritablement, en fer aquesta interpellació un modest Diputat com jo, de la Majoria governamental, i, a més, fer-la al senyor Conseller d'E-

conomia i Agricultura, sembla que no li escau prou el nom d'interpellació, perquè jo crec que com a Diputat i com a subordinat del partit governamental no hauria d'interpellar un Conseller representant del Govern. Però, no existint altre nom, acceptem el d'interpellació.

Jo voldria, també, que trobés ressò en aquest Parlament per veure si, efectivament, amb les suggerències i observacions que jo faci en aquesta interpellació, amb la bona voluntat i la intel·ligència del senyor Conseller d'Economia i Agricultura, trobem un mitjà per alleujar els mals que pesen damunt de la producció vinícola de Catalunya.

En primer terme, si ens fixem bé en la producció general del vi a Espanya, veurem d'una manera claríssima, d'una manera evident, que la producció del vi no abasta tan solament ni la cinquena part del consum dels mateixos ciutadans espanyols, que la producció del vi porta una infinitat de trastorns en tots els aspectes.

Existeixen diversos problemes als quals cal cercar remei, cal solucionar. Si ens fixem d'una manera general en la producció espanyola, d'un terme mig de 18.000.000 o de 20.000.000 d'hectolitres anuals, veurem que no correspon per cada habitant un quart de litre de vi cada dia, i, en canvi, no obstant aquesta mínima producció, tots els productors de vi, i no solament els productors de vi, sinó també els que després elaboren els subproductes del mateix vi, es troben amb molts conflictes per sobra de vi.

En primer terme, podem dir, d'una manera clara i concreta, que aquest problema és un problema de Govern, perquè és necessari que es persegueixi d'una manera violent tot el que fa referència al frau del vi. Si ens endinsem una mica en aquesta qüestió veurem que la majoria dels habitants del nostre país no beuen vi; els uns, perquè és car; els altres, perquè és adulterat. Tots aquells que entenem que és necessari que es begui vi, perquè és un reforçant, que entenem que el vi, quan és bo, ha d'ésser saludable, ens sorprèn el que els nostres metges el primer que diuen es que no es begui vi. Però hi ha circumstàncies que contribueixen a l'apologia de l'obstrucció que fan els metges a un producte de vital interès per a la nostra terra.

De les cinc parts agrícoles de Catalunya, dues viuen exclusivament del vi. Accepto que potser trobaré contraopinants que no pensen com jo, que tot el que es produeix en una terra, que tot el que es produeix en un sector, sempre que visqui d'aquella producció, crec que és element indispensable i de primera necessitat, tota vegada que dóna vida al que es fa produir. És necessari que ens fixem en el que ara jo us estic dient respecte a la gent que aquí a Catalunya viu del vi. Podem dir que el blat, que el pa, és un element de primera necessitat; podem dir que la carn és un element de primera necessitat, i podem dir que el vestit també és necessari, que és necessari vestir amb decòrum, perquè sembla que els temps moderns hi obliguen. I bé, senyors Diputats, també entenc que ha de considerar-se el vi com de primera necessitat. I ens trobem amb què es

posen taxes a tots aquests productes i que es diu que el blat s'haurà de vendre a X ptes., que la carn s'haurà de vendre a tal preu, i, en canvi, per al vi no es fixa preu. El qui el produeix sap el que li costa de produir-lo; però no sap mai a quin preu l'haurà de vendre. I perdonin els senyors Diputats que faci aquesta breu disquisició. Riem-nos del que fem en aquest Parlament respecte els problemes agraris, si en primer terme no procura també aquest Parlament, així com el Govern, fer que a tot allò que fan produir els pagesos en els distints rams de l'agricultura no se li doni una valorització en forma que amb allò que es faci produir es pugui viure decorosament.

Què passarà, senyors Diputats, en la qüestió vinícola? Els pagesos que durant aquest temps han venut el vi a 21 i a 22 ptes. carga — i perdoneu-me que empri aquestes mesures catalanes, ja que a fora encara s'acostuma a dir carga i porró —, s'han trobat amb dues coses paoroses: una, el cost de la vida, el cost de la producció, el cost dels mitjans necessaris per a poder salvar la collita; l'altra, el que tots els Ajuntaments, i de la manera que han cregut convenient, han posat els impostos que els ha plagut. I ens trobem, per exemple, que hi ha Ajuntament que posa al vi impostos de transports, que valen tant com el que treu el pagès de la seva producció. Jo voldria que s'aixequés un senyor Diputat qualsevol i em digués quin altre producte es troba tan vexat amb aquestes càrregues com el vi, no obstant ésser un producte que de les cinc parts agrícoles de la nostra terra, dues en viuen. I no tan sols això, sinó que ens trobem també que hi ha normes i Lleis i un cèlebre i bon Estatut del Vi que no regeix en cap aspecte.

Per l'Estatut del Vi, d'una manera clara i tallant, es persegueix el frau en tots els seus aspectes i es donen normes i s'estableixen sistemes per a tal fi. Ah!, però el frau no es persegueix. Passa, senyors Diputats, que àdhuc els impostos que els respectius Ajuntaments posen al vi, en virtut d'aquests mateixos impostos, comerciants poc escrupolosos fan l'adulteració del vi, essent perjudicial, en primer terme, per al qui ho produeix, en segon terme per al qui ho consum, i en tercer terme per al qui cobra aquells impostos. Perquè de la manera que es cobra aquest impost, que igualment paga una carga de vi que faci 17 graus que una carga que en faci 9, es permet que aquests comerciants poc escrupolosos, quan el vi arriba al consumidor, del vi que feia 17 graus en fan dues cargues, i llavors és burlat l'impost de l'Ajuntament, és enganyat el consumidor i és enganyat el productor, perquè d'una carga se'n fan dues.

Un altre aspecte també interessant d'aquest problema és el del consum del vi. Avui ens trobem amb què, per manca de taxa, els obrers, que són dels que més ens hem de refiar els pagesos productors del vi, l'han de pagar a 60 i a 70 cèntims el litre, mentre que de la carga se'n paguen 20 i 21 ptes.

Tothom té dret a fer el que vulgui; no es persegueix el frau, no hi ha una taxa, ni hi ha qui tingui cura de fer complir l'Estatut del Vi;

amb les coses d'aquesta manera, ja vaig anunciar anteriorment que vindria un moment en què els pagesos productors de vi de Catalunya s'aixecarien en pes davant de la vexació que se'ls fa.

Jo ja sé, i es podria demostrar d'una manera clara i categòrica, que ens trobem amb Ajuntaments que posen impostos sobre el vi, mentre que altres de la mateixa categoria no els posen. No sé si aquí — penso que sí — ens trobem representants dels diferents llocs on la qüestió del vi és un problema. A Tarragona, per exemple, on s'ha tret l'impost del vi, no s'adultera aquest producte, perquè l'adulteració no és un negoci; en canvi, en tots els altres Ajuntaments on hi ha impostos sobre el vi, aquest s'adultera. Ja sé, com ho saben els restants Diputats, quina és la resposta que el senyor Conseller d'Economia i Agricultura em farà. En primer lloc ens trobem, en aquests moments, que el Govern de la Generalitat de Catalunya no té facultats per a resoldre en aquesta qüestió. Ah!, però és necessari que nosaltres, tots, esperonem, ajudem el Govern de la Generalitat de Catalunya, i que, d'una manera especialíssima, animem el senyor Conseller d'Economia i Agricultura perquè vingui el traspàs dels serveis que fan referència a l'Estatut del Vi.

Mentrestant, s'imposen multes i es paguen, i per això ja no se n'imposen més. Hi ha les declaracions de collita i guies de circulació que, d'una manera claríssima permeten portar el control per a saber quin és el consum i quina és la producció. Fent complir d'una manera fidedigna l'Estatut del Vi, l'Estat sempre sap el vi d'origen i allò on va a parar i sap d'una manera pràctica si el consumidor es beu aquell mateix vi. A més, fent complir d'una manera inexorable aquest Estatut del Vi no es poden fer adulteracions de cap de les maneres, i ens trobaríem, senyors Diputats, que si es complissin totes aquestes fórmules escrites i establertes en Lleis vigents ni a Catalunya ni a Espanya existiria problema i tots aquells obrers que tenen un jornal de 12 i 13 ptes. i no poden gastar 2 litres de vi per a la seva família, en primer terme perquè saben que el que beuen no és vi i després pel preu excessiu, l'adquiririen.

Naturalment, senyors Diputats, que amb l'anunci d'aquesta interpellació sembla que s'han fet en aquests moments diferents estudis d'aquest problema. El nostre amic i Diputat senyor Galés ha publicat un llibre que fa diferents estudis relacionats amb aquesta qüestió i, darrerament, fa pocs dies, s'ha constituït pel Conseller d'Economia i Agricultura una Comissió perquè també porti a la pràctica tot el que es pugui respecte a la solució d'aquest problema. Però, senyors Diputats, jo penso que no n'hi ha prou en fer aquesta tasca, perquè jo, que he estudiat el problema a fons, he tingut ocasió de veure d'una manera pràctica i positiva que si aquí a Catalunya no estiguéssim a l'avantguarda per a la solució d'aquest problema podríem riure'ns ben bé de l'Estatut del Vi, perquè no es faria complir de cap manera enlloc. Aquí a Catalunya, per la seva població, per la forma com els mateixos pagesos fan que la producció vagi a parar als seus cubs i a les seves bótes, podem fer que es compleixi l'Estatut del Vi, però en altres llocs no. Senyors Diputats que

m'escolteu, sabeu que altres llocs espanyols productors de vi no fan més que cuidar els ceps i quan arriba el setembre hi van uns comerciants, compren el raïm i aquella gent productora no sap res de res; passa a ésser ja un problema dels comerciants. És a Catalunya on hem de començar a donar efectivitat a l'Estatut del Vi. És a Catalunya on hem de fer tots aquells esforços per a esperonar la «Junta del Instituto Nacional del Vino», a fi que faci complir l'Estatut del Vi.

Quan a la producció del vi i dels seus residus, és la vergonya més grossa del nostre país. El dia que l'Estat pensi i vulgui fer complir la Llei dels Alcohols, la hisenda serà molt més rica. En aquests moments, senyors Diputats, hi ha una sèrie de Sindicats que sostenim el principi que tot el que es treu del vi s'ha d'aprofitar fins a l'últim extrem, i, en canvi, es troben en aquests moments tots els Sindicats que elaboren residus vínic que no poden posar a la venda els seus productes, perquè diuen que el vi encara no està en la taxa a què hauria d'estar per a portar-se al mercat els residus vínic.

I, senyors Diputats, si amb totes aquestes coses i amb la producció del vi que tenim, si no fem que es persegueixi el frau, si no fem que es tregui l'impost del vi mentre el vi vagi a aquest preu esquifit i miserable, si no fem que el vi es pagui per grau i carga i no que pagui igual per drets d'entrada un vi de 17 i 18 graus que un altre de 9, si no busquem tots nosaltres un remei, que el tenim, perquè la producció no és excessiva, perquè la producció és minsa, perquè la producció no arriba al consum del país, ens trobarem en un moment, com us deia jo abans, que per més Lleis que nosaltres fem a favor del cultivador, aquest no serà remunerat, perquè es trobarà que la seva producció no val res.

Senyors Diputats, jo vaig a acabar aquesta modesta intervenció i voldria, sense fer allusions directes als sectors de la Cambra, que, essent una cosa d'interès general, es manifestés d'una manera clara la nostra opinió, ja que si trobéssim quelcom per a solucionar aquest problema faríem un gran bé a la nostra Pàtria. I també voldria que el senyor Conseller d'Economia i Agricultura no veiés pas en les meves paraules l'afany d'interpellar-lo, si no que hi veiés l'afany d'esperonar-lo, el desig de donar-li encara més autoritat en les seves gestions per a anar a la solució d'aquest problema, el desig de que pugui parlar i pugui dir que cerca les solucions en nom del Parlament de Catalunya, que és la genuïna representació del poble català. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la barriada de Sant Antoni, del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS: La Comissió de Governació

pot assabentar a la Cambra que, reunida degudament, es va produir la més absoluta coincidència en l'apreciació del dictamen, i aquest ve sense cap mena de vot particular ni esmena.

El Sr. FRONJOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Fronjosa.

El Sr. FRONJOSA : Senyors Diputats : En la reunió que la Comissió de Governació va celebrar ahir per a estudiar, entre altres coses, la qüestió referent a Calonge, demanà aquesta Minoria les dades per veure si hi havia els percentatges que la Llei Municipal de Catalunya determina. Evidentment, vàrem veure nosaltres que si s'acceptava el procediment de les signatures, els tants per cents corresponien al que preceptua la Llei. Davant d'això, no vàrem tenir cap inconvenient a donar la nostra conformitat al dictamen de la Comissió.

Nosaltres, fins ahir, de Calonge no en sabíem altra cosa sinó que era una localitat de l'antiga província de Girona. Salvant la qüestió de principis de què nosaltres no som partidaris de segregar les municipalitats, no teníem, doncs, cap interès, ni de partit ni personal, per a oposar-nos a què una barriada d'un poble, si creia que li convenia més alliberar-se de la municipalitat, no pogués fer-ho.

Però el fet és que en el debat d'abans d'ahir es van escórrer paraules a través de la discussió d'aquest assumpte que han fet que alguna persona, sentint-se potser molestada, vingués a trobar els components d'aquesta Minoria.

En primer terme, hem de dir que les manifestacions del senyor Fàbrega respecte a la solvència política d'alguns elements contraris a la separació del famós Sant Antoni de Calonge, han fet que tingués avui l'oportunitat de conèixer una persona que el convenciment que el senyor Fàbrega no em negarà que, almenys, la seva ètica política és tan respectable i tan digna de consideració com la seva mateixa. I els senyors Diputats de la circumscripció de Girona...

El Sr. FABREGA : No sé a qui es refereix la V. S.

El Sr. FRONJOSA : Ja ho diré de seguida, senyor Fàbrega. Els Diputats de Girona, el senyor Irla, el senyor Cerezo, tots els Diputats de la circumscripció de Girona, suposo que no faran cap objecció a la moral del senyor Pere Cané...

El Sr. IRLA : No, cap.

El Sr. FABREGA : Ni una ni mitja. Ja vaig dir jo que havia de fer aquesta salvetat. Ha lluitat trenta anys al costat meu defensant la República federal.

El Sr. FRONJOSA : ...i del senyor Bori, que avui he tingut l'honor de saber per primera vegada que existien aquestes digníssimes persones. I d'aquestes digníssimes persones, Alcalde de Calonge el senyor Pere Cané, ha estat, és, no pas un enemic de què aquest famós Sant Antoni, si es vol separar, se separi; el que ell creu és que, si es vol separar, ho faci d'acord amb la Llei.

Però aquí sembla que hi ha coses de molta més profunditat que les que es manifestaren abans d'ahir en aquesta Cambra. Es va fer, en fer jo una interrupció al senyor Fàbrega, un elogi extra-

ordinari d'un fabricant que havia salvat poc menys que de la fam els tapers d'aquella comarca. Sí, un excellent fabricant que ha tingut, des del 16 de febrer fins ara, dues vagues a casa seva pel fet que aquest excellent fabricant pagava els jornals, que segons pacte o bases havia de pagar a 6 ptes., a 4'25 ptes. I aquest senyor, en canvi, és un senyor que defensa a capa i espasa la separació de Sant Antoni de Calonge, de Calonge. Si els senyors de Girona no troben cap objecció a fer a la moral política del senyor Pere Cané i, en canvi, es troba bé el procedir, segons expressió del senyor Fàbrega, d'aquell honorable fabricant, nosaltres gairebé estariem a punt de fixar una posició que es diferenciaria completament de la que vàrem adoptar ahir en la Comissió. El company Ruiz i Ponsetí, cap d'aquesta Minoria, amb més autoritat, en el moment oportú potser la fixarà.

Ara bé; no voldríem que en aquesta qüestió, tan insignificant com sembla de primer antuvi, d'una pugna entre l'envelat de dalt i l'envelat de baix, s'hi amagués un propòsit que jo em guardaré prou de qualificar d'straperlo, però sí d'strapèrlic, i ho anunciem perquè una persona que ens mereix a nosaltres un crèdit absolut per la seva rectitud de conducta, per la seva actuació passada, per la seva moral no posada en dubte per cap de les persones que el coneixen, ha insinuat que podria molt ben ésser que un famós industrial de Girona, d'acord amb aquest fabricant tan honorable de què ens parlava el senyor Fàbrega, volgués convertir la platja de Sant Antoni, que avui és una platja pública, en un negoci de caràcter privat. No direm que això sigui d'una manera absoluta, però podria ésser i ho anunciem per si el temps ens dona la raó. Però anunciem, també, de passada, a les persones interessades que vagin de pressa si han de fer-ho, perquè es podria donar el cas que haguessin gastat la pólvora en salves i que el que és un projecte no es pogués convertir en realitat. La posició d'aquesta Minoria, el company Ruiz i Ponsetí, si ho creu convenient, ja la definirà.

El Sr. PRESIDENT : Va a procedir-se a la votació de l'articulat. Art. 1.er No hi ha cap esmena ni vot particular. S'aprova? (*Assentiment, llevat en la Minoria socialista.*)

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Amb els vots en contra d'aquesta Minoria.

El Sr. PRESIDENT : Resta aprovat, amb els vots en contra de la Minoria Socialista.

(*Amb els vots en contra de la Minoria d'Unió Socialista és aprovat, així mateix, l'art. 2.ª, al qual no hi ha presentada cap esmena ni cap vot particular.*)

Resta el dictamen pendent de votació definitiva.

Represa de la interpellació sobre l'Estatut del Vi i el problema vinícola

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Senyors Diputats : Més que tenir una intervenció que podríem dir de certa volada en aquest debat tan ben plante-

jat, tan oportunament portat a la Cambra pel senyor Riera, jo m'he de limitar, en nom de la Minoria de Lliga Catalana, a adherir-me a la petició general del senyor Riera en el sentit que en el fons d'aquest assumpte hi ha un problema de govern. Nosaltres que donem per inconclusa l'existència de la crisi del vi creiem que, a part d'altres factors, s'imposa una acció de govern, i sense ànim d'entrar en el fons tècnic d'aquest assumpte, pel qual declaro sincerament que no tinc aquella preparació deguda, però respecte del qual em faig ressò d'unes assemblees de propietaris, celebrada una d'elles a Girona, l'altra a Vilanova i la Geltrú, l'altra al Vendrell, en les quals es prengueren diverses conclusions, jo vinc a fer-me ressò d'alguna d'aquestes conclusions i brindar-les com a suggestió al senyor Conseller d'Economia i Agricultura, perquè faci d'elles l'estudi que cregui més convenient.

Entenem que s'imposa que Catalunya es faci càrrec del servei de persecució del frau del vi, de la persecució de l'adulteració del vi. Caldria anar dretament a la implantació de l'Estatut català del vi. Sobre aquest particular, jo he de fer un elogi de la tasca que el senyor Galés en un follet que ha tingut l'amabilitat de repartir als senyors Diputats, i he de fer l'elogi de l'adaptació de la llei espanyola, de la disposició espanyola a les coses de Catalunya, i creiem que s'hauria d'anar a l'obtenció del traspàs d'aquest servei de persecució del frau del vi i implantar immediatament aquest Estatut català del vi amb totes aquelles modificacions que prèvia una informació pública es podria obrir sobre el particular.

L'Estatut, que en podríem dir espanyol, sobre el vi té molts defectes, sobretot quan se l'encara cap a les coses de Catalunya; hi ha un defecte d'ordre burocràtic, però que per a nosaltres té una gran transcendència i és que per a la persecució d'aquest frau, l'Estatut espanyol del vi té solament en planta dos veedors per Barcelona, dos per Tarragona, un per Girona i un altre per Lleida, amb el misèrrim sou de 3,000 ptes. l'any. Tots ja podeu suposar el que significa que un funcionari que ha d'exercir una tasca tan delicada, tan temptadora com aquesta, avui visqui amb un sou de 3,000 ptes. Nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat hauria d'anar rapidísimament a l'obtenció d'aquest traspàs de la persecució del frau, de l'adulteració del vi i que pel sosteniment del nou servei, que podria estar agregat al Servei Enològic, podria ésser una rama del Servei Enològic, hauria d'obtenir l'ajuda econòmica dels Ajuntaments que han gravat amb impostos el vi. Jo crec, creiem nosaltres, o creuen més ben dit aquests senyors propietaris en les seves conclusions — que nosaltres no fem més que defensar perquè les creiem justes —, que un 50 per 100 de l'augment de recaptació que en virtut d'aquest impost han obtingut els Municipis, s'hauria de destinar al sosteniment d'aquest servei en el cas que sigui traspasat a la Generalitat. En definitiva, els mateixos Municipis se'n gaudiran, perquè com augmentarà la recaptació de l'impost, hauran treballat per ells mateixos.

Altres punt de vista — i com veu el senyor Conseller d'Economia i Agricultura, i dintre una

lentitud una mica prosaica en aquest assumpte, però procuro anar al que en podríem dir solucions pràctiques de govern —, un altre punt de vista és el de la necessitat de fer immediatament unes estadístiques. Hi ha aquí una espècie de lloc comú, de tòpic que bé valdria la pena de posar-lo en tela de judici; em refereixo a la dita de què hi ha sobreproducció del vi i que la crisi ve causada principalment per aquesta superproducció del vi. No ho sabem, això no ho sabem. Primer, cal perseguir el frau i cal veure el vi autèntic que tenim i llavors veurem quina superproducció tenim, i a base d'aquesta superproducció s'ha de seguir una prudent política de mercats, una prudent política d'exportació; de manera que una altra mesura de govern que ens permetem recomanar a la il·lustració i capacitat de treball del senyor Conseller d'Economia i Agricultura, és anar ràpidament a una formació d'estadístiques sobre la producció del vi a Catalunya.

Tal vegada jo discreparia del punt de vista del senyor Riera exposat en el sentit de què convé abaratir el vi; el promig, el tipus actual de seixanta cèntims, millor dit, de cinquanta cèntims el litre, més els deu cèntims d'impost, no està gens per damunt del que es paga en els altres països d'Europa. Al contrari, em seria fàcil, si volgués amoinar-vos una mica amb estadístiques i números, demostrar com el vi es paga molt més car a altres llocs d'Europa.

El problema, tal vegada és un altre, i és acostar el productor al consumidor. Al consumidor l'interessa tal vegada més, no que s'abarateixi el vi, que li donin i li assegurin la bona qualitat del vi, i cal que els guanys dels adulteradors, dels intermediaris, tots els que estan entre el productor i el consumidor, tots aquells guanys que es perden d'una manera que en podríem dir quasi parasitària, redundin en benefici del productor i vinguin a alleujar la trista situació dels nostres pagesos.

I una última consideració, senyors Diputats, que jo crec que té molta importància també, i la faig després d'haver sentit amb gran goig el discurs del senyor Riera, que ens ve donant en aquesta Cambra un alt exemple d'equanimitat en totes les qüestions agrícoles. Jo crec que si avui s'ha pogut parlar d'aquesta equanimitat en aquesta matèria del vi, i si la veu d'alarma ha sortit d'un element que en podríem dir representant de la classe cultivadora, és perquè implícitament, tàcitament, tots reconeguem que solament quan la pau del camp — a la qual jo em complasc en declarar i reconèixer que hi anem tots amb molt bona voluntat — solament quan la pau del camp sigui un fet, solament quan el culliter, el menador, el cultivador i el propietari tornin a aquella antiga solidaritat en què tots dos estaven interessats en el nom de la marca, en els procediments que molts d'ells són tradicionals, en aquella espècie d'orgull de la producció local, factors importantíssims, no perden de vista aquests factors, que ajuden d'una manera no per invisible menys eficient, només aleshores es podrà arribar a la solució d'aquest delicadíssim i paorós problema del vi. Res més, senyors Diputats.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: No pensàvem pas intervenir en la interpel·lació promoguda pel company senyor Riera respecte al problema del vi; però feia el senyor Riera en la seva intervenció algunes insinuacions al senyor Conseller d'Economia, i una d'elles ens ha interessat força, perquè semblava que com a conclusió arribava a aconsellar-li la desgravació dels vins dintre dels impostos municipals.

Naturalment que el senyor Riera en el fonament que donava al seu prec sobre aquest punt, tenia tota la raó. Nosaltres estem d'acord en què no desapareixerà l'adulteració del vi fins que siguin suprimits d'una manera total i absoluta els impostos municipals sobre el vi, a més de les altres accions de Govern que se segueixin per a evitar aquesta adulteració.

És aquest un problema que per a nosaltres té un interès extraordinari i havíem lluitat a favor del mateix dintre d'aquella antiga Comissió dictaminadora d'una futura Llei d'Exaccions Municipals, que sembla que avui està tan somorta, que és gairebé inexistent. Allà feiem recalcar cada vegada que es parlava d'aquest problema — i tenim interès en recalcar-ho també en aquest moment — que tota resolució que es prengui respecte a aquest punt és precis que tingui un caràcter totalitari. És molt perillós que per part de qui pugui legislar s'intervengui en les qüestions d'exaccions municipals sense resoldre el problema en la seva integritat. És perillós, en el sentit que possibilita la desnivellació d'una manera fatal dels Pressupostos municipals. I si nosaltres defensàvem dintre d'aquella Comissió i defensarem al seu dia en aquesta Cambra, la desgravació total per part dels Municipis de tot el que siguin articles de consum, creiem que l'anar a solucions fragmentàries en aquest punt pot resultar absolutament anti-econòmic.

(Entren a la Cambra els honorables senyors Consellers de Finances, d'Obres Públiques i de Treball.)

Es per això que nosaltres volem cridar l'atenció del Govern respecte que quan hagi de resoldre aquest assumpte, tot el que sigui intervenir en les qüestions d'exaccions municipals, és un punt prou delicat per a cercar-hi una solució totalitària. Nosaltres defensarem sempre, no solament la desgravació del vi, sinó la desgravació total i definitiva de tots els altres articles de consum. La desgravació d'un sol article de consum per interessos agrícoles, no té tan interès des del punt de vista del consumidor. No hi ha dubte — és a dir, nosaltres si que hi posem dubte sobre les paraules que deia el senyor Riera — que el vi pugui considerar-se com un article de primera necessitat. No hi ha dubte que la carn, molt més gravada dintre els Municipis, és un article més de primera necessitat. Jo no crec, com creuen els metges — o diuen que creuen alguns metges — que el vi pugui ésser un article anti-higiènic; és a dir, jo crec més aviat que n'hi ha prou que el metge desaconselli un article perquè sigui aquell article útil per a la salut dels ciutadans. És natural, per-

què sinó anirien en contra dels seus propis interessos! (Rialles.)

Però, prescindint de les disquisicions respecte a si és o no és un article de primera necessitat, i creient nosaltres que respecte d'aquest punt els dictàmens de les Corporacions mèdiques no tenen cap valor — ho hem dit ja en una altra ocasió, tractant-se precisament d'un article que aquell sí que ho era de primera necessitat, com és l'oli, sobre el qual un dia es parlava en aquesta Cambra, en el sentit que aquells dictadors espanyols varen arrencar un dictamen solemnia a la que era aleshores Real Acadèmia de Medicina, dient que tots els olis que no fossin d'oliva, eren nocius a la salut, tal com raja, cosa que tots els que ho afirmaven sabien que era mentida, i és per aquesta raó que nosaltres no donem valor a aquests dictàmens i pel que tampoc sollicitarem cap dictamen respecte a la utilitat higiènica o no higiènica de la beguda del vi —, prescindint d'aquest punt, l'únic que ens interessava fer notar, és que àdhuc, sense considerar-lo un article de primera necessitat, nosaltres som partidaris de la seva absoluta desgravació, però demanem que qualsevol resolució que es prengui respecte a desgravacions que puguin alterar l'equilibri dels Pressupostos municipals ha d'ésser de caràcter totalitari. S'ha d'arribar a una desgravació total de tots els articles de consum. Fins al dia que els Ajuntaments puguin construir la seva línia fiscal, tot el que sigui intervenir en la rectificació dels seus impostos, serà pertorbador per a la vida municipal. És això el que volíem dir respecte d'aquest punt.

(Entren a la Cambra els honorables senyor President de la Generalitat i senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.)

També volíem dir una altra cosa. A iniciativa nostra quan es discutia la Llei de Cooperatives, es va introduir per aquest Parlament un article a dita Llei que feia possible d'una manera quasi absoluta la desgravació del vi a la major part dels Municipis de Catalunya, que feia perceptiu per als Municipis de Catalunya, arribar a la desgravació del vi, sempre que els compradors fossin cooperatives de consum, sempre que els venedors fossin sindicats agrícoles. ¿Per què no s'ha complert aquesta disposició del nostre Parlament? ¿Per què no han complert els Municipis de Catalunya aquesta disposició del nostre Parlament? Perquè no han volgut; estaven no solament autoritzats, sinó que tenien el mandat, que havien de complir aquesta disposició, i cap d'ells ho ha fet, en perjudici de la vida de les cooperatives, en perjudici de la vida dels sindicats i en darrer resultat en perjudici de l'economia del vi.

És això el que volíem fer notar, perquè si legislem en sentit favorable a l'economia del país, però després els que han d'aplicar aquesta legislació no tenen cura d'aplicar-la, aleshores perdem el temps. Res més que aquestes petites observacions.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Governació.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Lloret.

El Sr. LLORET: Senyors Diputats: L'amable al·lusió que m'ha fet el meu estimat company

senyor Riera, que més que dirigida a mi, era dirigida a l'actitud de la meva població nativa en el que fa referència a aquest problema del vi, m'obliga a molestar-los breus moments per a afirmar ací, en primer lloc, que tal com ha plantejat el problema el nostre amic, el Diputat senyor Riera, entenc que és d'una claredat tan gran el poder-lo resoldre, que estimo que no pot haver-hi vacil·lació de cap mena per a anar a la solució definitiva.

Jo no crec que a Catalunya el problema del vi sigui només un problema de govern; tots els problemes econòmics són problemes de govern. Però que essencialment sigui un problema de govern, no ho crec. Crec que és un problema, més que tot, municipal; és un problema que ha de resoldre l'economia municipal primer que ningú, perquè està més en contacte amb el mateix problema, perquè viu del mateix problema. L'exemple de la nostra població, de Tarragona, seguit per totes les poblacions del camp, Reus, Valls, el Vendrell, és prou determinatiu. Els veedors que trobava el nostre company senyor Carreras que tenien una missió fiscalitzadora i que no estaven prou retribuïts, no tenen res a fer a la nostra població sobretot en el que fa referència al consum del vi per part de la població, perquè el frau, que sembla que sigui la causa més poderosa per la qual no es resol el problema del vi, no és una causa, sinó que és un efecte. El frau és efecte de l'impost extraordinari que hem fet recaure damunt del vi, que grava el vi i que fa que aquest frau sigui possible, i no solament sigui possible sinó que amb el frau hi hagi qui s'enriqueixi, en perjudici de l'economia del nostre país. Desaparegut l'impost, desgravat aquest article, com es va desgravar l'any 1908 a Tarragona, com es desgravaren gairebé tots els articles, menys la carn, perquè això més que gravamen de caràcter fiscal, era un gravamen de caràcter sanitari o higiènic, desgravat el vi és impossible pràcticament — nosaltres ho podem veure — que pugui haver-hi frau en la venda d'aquest article. Per tant, resol per a mi d'una manera total i completa aquest problema, el que els Ajuntaments de Catalunya vulguin reformar, variar la seva economia, la seva potència econòmica en aquest sentit.

Jo sé, i ho vaig aprendre ja precisament l'any 1908, que un dels principals Ajuntaments que — no per motius contraris a l'economia del país, sinó més aviat per una situació que fa que hauria de desnivellar el seu pressupost — no ha donat facilitats per a aquesta desgravació, ha estat l'Ajuntament de Barcelona. Jo recordo — i potser ho recordarà el senyor Duran i Ventosa — que aquell any en el qual es desgravava el vi a Tarragona, en què suprimíem el fiellat, i suprimíem el veritable impost de consums, aquella Comissió de la qual jo modestament formava part, venia a Barcelona a demanar ajut i propaganda per a fer el mateix que nosaltres havíem fet. I efectivament, trobàvem les portes obertes amb la simpatia i amb la bona acollida, però quan arribàvem a plantejar la qüestió, se'ns deia: «No podem solucionar aquest problema, no podem fer a Barcelona una propaganda d'aquesta solució de Tarragona, perquè la situació del Municipi de Barcelo-

na es desnivellaria de tal manera que podríem anar a una fallida.» Doncs és necessari que aquesta situació acabi. Jo crec que té potencialitat econòmica el Municipi de Barcelona — si no en té prou, el Parlament de Catalunya l'hi ha de donar — perquè aquest Municipi sigui, no el Municipi modest de Tarragona, sinó el més gran, de Barcelona, el Municipi exemplar de la solució d'aquest problema.

No puc oferir altra cosa que aquest petit exemple de la meua ciutat, petit exemple per la importància que en l'economia general té, però gran exemple pels resultats que ha donat a la mateixa població. No cregueu que hagin estat els homes de Tarragona els que hagin impulsat el seu progrés, i que hagin estat les iniciatives particulars les que hagin convertit una població que feia vint anys consideràvem morta, en una població avui viva i de gran potència econòmica. Tot el que ha passat de vint anys ençà a Tarragona és degut principalment, potser únicament, a la desgravació dels articles de primera necessitat que es va disposar ja l'any 1908. Allò va fer que la població tingués relacions econòmiques, relacions comercials, relacions de tot ordre amb totes les poblacions veïnes. Tarragona era una ciutat més amurallada encara per l'impost de consums que no pas per les seves muralles que anaven caient. I des del dia que Tarragona va treure el cercle d'aquest, fent caure les muralles de l'impost, des d'aquell dia la nostra població ha crescut, la nostra població avui figura en creixença i progrés en els primers rengles de les poblacions de Catalunya.

I apart d'aquest exemple, jo no puc oferir a l'amic Riera i a tots els que com ell volen solucionar el problema del vi, més que el meu modest concurs dintre d'aquesta Comissió d'Exaccions Locals que està a punt de reprendre — i ho vull fer present el meu amic Ruiz i Ponsetí...—

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Ja era hora!

El Sr. LLORET: ...les seves gestions per a portar ràpidament el compliment ací de la Llei d'Administració Local, el meu vot i la meua opinió, perquè entre els altres articles que es desgravin, si no es desgraven tots, es desgravi principalment el vi. Res més.

El Sr. GALÉS: Demano per parlar.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Galés.

El Sr. GALÉS: Senyors Diputats: Breus paraules, encara que no sigui per altra cosa que per agrair la gentilesa amb què he estat alludit per alguns companys que han fet ús de la paraula, en referir-se als meus modestos estudis sobre la qüestió del vi a Catalunya. Breus paraules per a remarcar, també, com ho farà sens dubte el senyor Conseller d'Economia i Agricultura, que per la seva iniciativa i recollint ja una obra iniciada s'ha refet el Consell de Protecció Vitivinícola dintre del Consell d'Economia del mateix Departament d'Economia i que dintre d'aquell Consell tenim el gran honor d'ostentar la presidència en absència del senyor Conseller i que allí tenim també la col·laboració nova d'homes tan destacats

en aquests estudis com els nostres benvolguts companys senyors Riera i Armendares i altres que en aquests moments no cal haver de recordar. Esperem que d'aquestes experiències fetes, amb les observacions recollides i els ensenyaments que es dedueixen de les intervencions dels oradors en el dia d'avui, aquest Comitè Protector treurà els resultats beneficiosos i sabrà, acollint totes aquestes suggerències, fer que la qüestió del vi a Catalunya pugui quedar, sinó resolta — cosa ben difícil per la crisi mundial que avui afecta tots els productes —, almenys alleugerida en aquella part que sigui possible perquè es vagi a donar un rendiment a la pagesia, a fer sortir a la massa productora d'aquest primer dels productes de l'agricultura catalana d'aquella greu crisi per la qual travessa i fa tan poc satisfactòria la vida en el camp als nostres conreadors. Res més, senyors.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Molt breus paraules, senyors Diputats, perquè no és el meu paper el d'anar a intervenir a fons en una interpellació d'aquesta naturalesa. Però unes paraules allusives pronunciades pel senyor Lloret — encara que el que hagi dit el senyor Lloret no necessita una ratificació nostra, perquè la seva paraula, només, basta — ens indueixen a fer unes manifestacions, molt breus, respecte la gravetat que té aquest problema a què ha alludit el senyor Lloret i abans, d'una manera indirecta, el senyor Ruiz i Ponsetí.

Realment, és un problema aquest del vi, del consum del vi en les grans poblacions que té aquest doble aspecte. Per una banda, convé d'una manera extraordinària desgravar el vi per a facilitar el seu consum, i per altra part, la desgravació del vi porta un trontoll extraordinari en les finances de les grans ciutats de Catalunya. Tarragona va tenir la sort — i no podem entrar en detall de les causes per què ho va poder realitzar — de poder desgravar aquest article i facilitar aquest nou desenvolupament de Tarragona, que amb molta justícia es vanagloriava el tarraconí il·lustre, senyor Lloret. Però l'impost del consum del vi, que en abstracte, pot ésser judicat amb una forma o altra, constitueix un dels capítols d'ingressos més importants del pressupost de l'Ajuntament de Barcelona. Tenim aquí present algun Conseller del Govern actual de la Generalitat, que, si no estic equivocat, ha format part de la Comissió de Finances de Barcelona, i segurament sap que aquest impost produeix un tant per cent molt apreciable, un 5 per 100, un 7 ó un 8 per 100, dels ingressos totals de l'Ajuntament de Barcelona. Això podríem tractar-ho amb detall, si haguéssim de fer observacions a fons en un sentit o altre; però com que aquí solament podem, davant de la iniciativa del senyor Riera, manifestar orientacions generals perquè el Govern estudiï la manera de facilitar el major consum del vi — em sembla que és aquesta la idea del senyor Riera —, hem de comptar amb la discreció i prudència del senyor Conseller d'Economia i Agricultura i de tots els honorables membres del Consell, perquè en prendre una resolució, sigui la que es vulgui, es tinguin en

compte aquests interessos generals de la viticultura catalana, importantíssims. A aquest fi no mancarà l'ajut de cap Diputat. Però també s'ha de tenir en compte les necessitats en què es troben els grans Ajuntaments, i d'una manera especial el de Barcelona.

Quin ha d'ésser el remei? A nosaltres ens sembla impossible que en el transcurs d'una interpellació aquest es pugui decidir; nosaltres esperem sentir l'autoritzada paraula del senyor Conseller d'Economia i Agricultura, el qual confiem que tindrà en compte aquests dos punts fonamentals: facilitar el consum del vi i no oblidar els interessos dels Ajuntaments de les ciutats catalanes.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Economia i Agricultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Senyors Diputats: Nosaltres varem acceptar amb força gust la interpellació que va tenir a bé anunciar-nos el senyor Riera.

A tot, el Govern de la Generalitat, i naturalment, a aquest modest Conseller que us parla, tot el que siguin problemes de caràcter econòmic li interessin profundament, i, per tant, no podia menys aquest Conseller que acceptar tot seguit i amb satisfacció, aquesta interpellació anunciada pel senyor Riera, i a la qual tan gentilmente s'han volgut sumar els diferents sectors de la Cambra. He d'aprofitar l'ocasió perquè les primeres paraules meves siguin d'agraïment als senyors que han intervingut en aquest debat, que ho han fet d'una manera cordial, i procurant portar llum a aquest problema del vi. Tots plegats, en definitiva, no han fet més que reforçar-nos en el criteri que teníem ja decidit fa dies, d'anar a una solució del problema vitivinícola.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

El Govern de la Generalitat es preocupa dels problemes econòmics que afecten a l'entranya viva del nostre país, i d'aquesta preocupació n'és una demostració tota la seva actuació. I en el cas present, n'és una demostració el que ja abans del 6 d'octubre, a l'any 1934, el Govern de la Generalitat havia encarregat a una Comissió que estudiés la manera d'endegar més eficientment el problema que es trobava plantejat a tot Espanya, i particularment a Catalunya, a la producció vitivinícola. Aquest treball encarregat l'any 1934 pel Govern de la Generalitat, va produir uns estudis, va produir — diem-ne — un projecte de ponència. Dissortadament, els fets que es varen succeir després, no varen permetre que el Govern de la Generalitat d'aquella època continués en els seus llocs per a poder donar una solució definitiva al problema vitivinícola. Però, tan bon punt reposat el Govern de la Generalitat en el seu lloc després del 16 de febrer, li va mancar temps al Conseller d'Economia i Agricultura, al meu antecessor, per a tornar a posar fil a l'agulla perquè s'estudiés en el Consell protector de la producció vitivinícola el problema que hi havia plantejat. Aquest Consell, tot escoltant les veus d'elements productors i interessats en el problema, l'hem

volgut ampliar fa pocs dies, donant-hi cabuda a diversos representants, a dos parlamentaris i altres elements interessats, perquè els estudis que es fessin fossin més eficients, de forma que els afectats per aquests problemes, estiguessin tots representats dintre del Consell de Protecció. A la darrera reunió que aquest va celebrar, la qual vaig tenir l'honor de presidir, es va acordar obrir un període d'informació perquè tots els elements afectats, poguessin portar a aquest Consell les seves suggerències, i assenyalant ja una data fixa, o sigui assenyalant el 20 del present mes, per a celebrar una nova reunió en la qual ja anar a la discussió, a l'estudi de l'Estatut Català del Vi. I dic Estatut Català, perquè si bé l'any 1932 el Govern de la República vetllant també per la producció vitivinícola va dictar per Decret un Estatut amb obligació de complir-se a tot Espanya, com algun dels oradors que han parlat amb anterioritat ha assenyalat molt bé, els nostres costums, les circumstàncies que ací rodegen aquest problema, són en alguns aspectes diferents totalment de la manera d'ésser d'altres llocs d'Espanya. Nosaltres hem entès que sense moure'ns de la base del que és l'Estatut espanyol del Vi, i recollint les suggerències i les necessitats de la nostra producció, de la nostra pagesia i de la nostra indústria, podíem reformar aquell, sense canviar la seva essència, en el sentit que complís les necessitats i fins les conveniències de la nostra producció i de la nostra indústria.

És clar que per a portar això a la pràctica, topeu amb el gran inconvenient que encara els serveis d'agricultura no han estat traspasats a la Generalitat. Aquesta és la veritable impossibilitat en què ens trobem de portar seguidament a la pràctica el nostre propòsit. No obstant això, jo crec que activant ràpidament la discussió i l'aprovació d'aquest Estatut del Vi que el Consell Protector de la Producció Vinícola està estudiant i que dintre de pocs dies haurà ja articulat i aprovat definitivament per a sotmetre'l al Govern, passarà un període de temps, període de temps que jo aprofitaré, senyors Diputats, recollint en part les suggerències del senyor Riera per a demanar, per a procurar que la Comissió Mixta de Traspasos de Serveis realitzi d'una manera ràpida el traspàs dels serveis d'agricultura.

És clar que podríem demanar que mentre es traspasessin els serveis d'agricultura, aquest Decret creant l'Estatut del Vi el poguéssim aplicar des de la Conselleria. Els senyors Diputats no ignoren que el Decret del 1932 del Govern de la República ha deixat l'aplicació i l'execució d'aquest Estatut als Serveis Agronòmics de cada província, i aquí de cada comarca. Aquests Serveis, l'Estatut del Vi l'han aplicat d'una manera que no satisfà els nostres anhels ni les nostres necessitats. Arreu d'Espanya, jo crec que s'aplica d'una manera encara més deficient, fins crec que no s'aplica en absolut. Ací, a Catalunya, el poc que s'aplica — com ha dit molt bé el senyor Riera — encara no es fa complir, i si s'imposen sancions després es perdonen. Aquestes són les notícies que jo en tinc.

Podria demanar jo al Govern de la República que mentre es traspassen els serveis d'Agricul-

tura, pogués jo des de la Conselleria organitzar l'aplicació d'aquest Decret; però jo tinc notícies de què el traspàs de serveis d'Agricultura a Catalunya és cosa que es realitzarà immediatament, és qüestió només de setmanes, i jo m'he cregut en el cas de posar fre als meus desigs de solucionar el problema, i esperar a què el traspàs de serveis fos una realitat. Mentrestant, donava temps per a preparar l'Estatut Català del Vi, recollint la part essencial continguda en el del Govern de la República i millorant-la d'acord amb les nostres necessitats i les suggerències fetes pels elements afectats de les comarques catalanes.

Els senyors Diputats que han parlat fins ara han fet també suggerències que jo he recollit, que jo portaré al sí del Consell Protector de la Vitivinicultura, per tal que siguin estudiades. Algunes d'elles estan recollides ja, tant en el projecte que està elaborant el Consell protector, com també en l'Estatut del Vi del Govern de la República.

Però del que potser no s'ha parlat aquí, o almenys jo no ho he recollit, és d'un punt de vista que vaig a exposar ara als senyors Diputats. S'ha parlat del frau, s'ha parlat de la taxa i s'ha parlat dels impostos; però jo crec que en el que caldria pensar amb referència als nostres pagesos, als nostres productors, és amb la conveniència, la necessitat de crear cellers cooperatius, que els nostres productors s'agrupin, que portin els seus vins o les seves mostres als cellers perquè, en forma cooperativa puguin elaborar els seus vins, millorar-los i donar-los aquell «beu-quet», perquè tinguin més acceptació i que elaborant millor el vi es pugui assolir un major rendiment del que s'obté avui.

S'ha parlat també dels impostos i el senyor Riera deia que és una vergonya que encara s'hagin de pagar uns impostos pel vi — drets d'entrada — que són superiors al preu mateix del vi. Realment, té raó el senyor Riera; però també tenia raó el senyor Duran i Ventosa quan deia que era molt bonic això de treure impostos, però que calia pensar en l'existència d'Ajuntaments com, per exemple, el de Barcelona pel qual això significa una colla de milions.

El senyor Lloret deia que la ciutat de Tarragona havia pogut resoldre el problema del consum, i que l'havia pogut resoldre esplèndidament per mitjà d'una solució iniciada fa anys i que ha permès donar un gran esplendor a aquella ciutat. Però no totes les ciutats estan en les mateixes circumstàncies que la de Tarragona, i jo comprenc bé el que deia el senyor Duran i Ventosa, que Barcelona no es troba avui amb la disposició necessària per a poder subvenir aquest impost que pesa damunt del vi, més quan potser les Lles que regulen avui l'administració dels Ajuntaments no permeten encara fer-se amb altres impostos per a substituir aquests.

Jo crec que el Parlament de Catalunya que ha donat tantes proves d'activitat d'ençà que s'ha constituït, no tardarà molt de temps en aprovar una Llei d'Hisenda que sigui un complement de la Llei Municipal i que, com és natural, formarà part de les Hisendes locals. Jo tinc la seguretat que el Parlament català adoptarà els mitjans ne-

cessaris perquè els Ajuntaments de Catalunya puguin fer-se amb els cabals indispensables, acudint a uns impostos que siguin menys impopulars que l'impost que grava el vi, perquè ja és hora de pensar que els impostos posats pels Ajuntaments com per totes les Corporacions públiques, gravin la riquesa i no un consum que a voltes és de primera necessitat. (*Molt bé.*)

Jo vull creure que el Parlament català sabrà trobar aquesta Llei quan abans, per tal de donar aquests mitjans als Ajuntaments i poder suprimir els arbitris sobre els consums de tot arreu de Catalunya, màxim tractant-se d'articles de primera necessitat.

Parlava també el senyor Riera de posar una taxa sobre el preu del vi i ha dit que aquesta s'havia posat sobre el blat i sobre la farina. Realment, el blat ha sofert una taxa com el pa; però no desconixerà el senyor Riera que el blat i el pa són dos articles de primeríssima necessitat i que la taxa no ha estat posada per a beneficiar ni ara ni mai a uns ni a altres, sinó per evitar que es pogués fer sobre el pa una especulació i es pogués arruinar una classe determinada: la productora del blat.

Sobre el vi, com sobre d'altres productes, no em veuria jo amb cor, senyor Riera, de posar una taxa, sense voler dir amb això que si em convenia, si em donés raons determinades i ben argumentades que m'arribessin a convèncer de la necessitat de posar la taxa sobre el vi, no em deixés convèncer. Però avui no estic convençut i crec que no és necessària, ni practicable, millor dit.

El problema del vi, senyors Diputats, té molts aspectes i té una importància grandiosa. Ens trobem amb una producció, a Espanya i a Catalunya, que no es consumeix, no per manca d'habitants per a consumir-la, sinó perquè la gent d'un temps ençà s'ha donat a no beure'n tant; no és pel que recomanen els senyors metges, però, sigui pel que sigui, el cas és que no en beuen tant. Una sobra de producció ens ve perquè l'exportació que abans realitzava Espanya en aquest producte, avui ha anat minvant de dia en dia, d'any en any. Un sobrant d'aquest producte ens ve, per altra part, d'això que parlava abans que aquest impost que pesa sobre el vi, també enllemineix els comerciants per a voler-hi fer frau i, per tant, d'una carga, com deia el senyor Riera, en surten dues, el que vol dir que si sobra producció obtenint-se mil hectòlitres, posant per cas, posant-hi aigua potser en sobren dos mil.

Jo crec, com deia molt bé el senyor Ruiz i Bonsetí, que el problema no l'hem d'enfocar solament en la part que afecta a consums i impostos, sinó que l'hem de resoldre totalment. No podem donar una solució a mitges i no l'hem de tocar per si sol, sinó que l'hem de tocar en un conjunt i l'hem de resoldre en tots els seus aspectes. Jo estic desitjós que els bells desitjos de la V. S. siguin una realitat.

El Consell Protector de la Producció Vitivinícola a mi em consta que treballa amb fe per a arribar a una immediata solució total d'aquest problema. El frau s'ha de perseguir, i jo us garanteixo i us asseguro que el Govern de la Gene-

ralitat i aquest Conseller, quan això estigui traspassat i aquest Estatut del Vi estigui aprovat i a les meves mans per a fer-lo complir, us puc assegurar que es complirà en totes les seves parts encara que hi hagi dificultat; es complirà en totes les seves parts aquesta legislació.

Parlava el senyor Carreres i Aitau que l'incompliment de l'Estatut del Vi dictat per la República era tan manifest, que aquí a Catalunya teníem tres o quatre veedors que apenes podien complir el deure que els imposa l'Estatut, pel mal pagats que estan i per la molta feina que pesava damunt d'ells. Jo sóc de la mateixa opinió: un servei, o es crea bé o no es crea; les lleis, o es fan complir o no es dicten. Jo entenc que per dictar una llei i deixar-la en el paper val més que no la dictem, val més que el Parlament de Catalunya no es reuneixi. Per tant, jo puc dir al Parlament de Catalunya que el dia que el Govern prengui una determinació, el dia que el Parlament de Catalunya prengui una determinació sobre l'Estatut del Vi, aquest Estatut serà complert en totes les seves parts i si es necessita posar-hi vint veedors, se'n posaran vint, i si és necessari posar-ne trenta, seran trenta. Jo asseguro que el que s'acordi serà complert!

I per acabar, recollint totes les intervencions dels senyors Diputats, les quals agraeixo novament, els he de dir i els puc assegurar que farà totes aquelles gestions necessàries, posant-hi tota aquella activitat possible, perquè els traspassos de serveis d'Agricultura siguin una realitat breument i perquè el Consell Protector de la Producció Vitivinícola posi tota l'activitat possible perquè aquest Estatut del Vi sigui aviat una realitat, sigui examinat pel Govern i aprovat definitivament pel Parlament, a fi de portar-lo al seu compliment. Res més.

El Sr. RIERA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA: Senyors Diputats: Jo crec que d'aquest debat produït en part per la meua intervenció, n'hem de tenir nosaltres mateixos una satisfacció íntima, perquè si positivament d'aquest debat no en surt una cosa eficaç en aquesta mateixa sessió, quan menys hem pogut aconseguir que els diferents sectors de la Cambra i el senyor Conseller d'Economia i Agricultura es produïssin en el sentit i amb l'opinió que tenen d'aquest problema. Així hem pogut veure per part de tots els sectors de la Cambra la bona intenció respecte d'anar a la solució d'aquest problema.

Ara bé: jo em trobo potser en una situació una mica difícil, perquè amb les manifestacions que han fet els diferents oradors i també el senyor Conseller d'Economia i Agricultura, i d'una manera especialíssima el senyor Duran i Ventosa, jo discrepo en absolut d'algunes d'aquestes opinions emeses en el transcurs del debat. Ara bé, no puc enraonar jo com a contrapinant, tant del senyor Duran i Ventosa respecte de l'impost, com del senyor Conseller d'Economia i Agricultura respecte a la taxa, perquè aleshores jo ja sé quina serà la seva contesta, principalment la contesta del senyor Conseller d'Economia i

Agricultura. Em dirà—com es diu vulgarment—: «A les teves mans tens el *pandero*, puix ets d'aquesta Comissió.» I, naturalment, jo que sóc d'aquesta Comissió i que precisament aquest debat — ho sap prou bé el senyor Conseller d'Economia i Agricultura — ja el volia plantejar abans que em fes l'honor el senyor Conseller d'incloure'n en aquesta Comissió, ara se'm podrà dir que totes aquestes opinions meves respecte d'aquest problema tindrà lloc adequat per a poder-les exposar. Potser em fóra més plaent no figurar en aquesta Comissió, perquè aleshores faria de Diputat de l'oposició defensant aquests principis meus i podria honorablement fer les manifestacions que jo crec respecte d'aquest particular. Ara bé: a aquesta Comissió assistirem, a aquesta Comissió tractarem de totes les coses que són en benefici de l'agricultura. Ja ho sap prou bé aquesta Cambra que, equivocat o no, he posat sempre la meua sinceritat en la defensa dels meus principis sense donar lloc a què cap dels Diputats que m'escolten pugui dubtar de la meua recta intenció.

Per tant, aquesta rectificació meua, que és breu i curta, és per acabar dient: Molt satisfet que aquí s'hagin fet aquestes manifestacions per part, repeteixo, dels diferents sectors de la Cambra. Naturalment, el senyor Ruiz i Ponsetí comprendrà d'una manera perfecta que situat en el pla que estic de pagès, defenso d'una manera sinó eloqüent ni brillant, amb tota la meua bona fe, els interessos dels productors del vi. Parlava el senyor Ruiz i Ponsetí, i jo no he pas de fer de cap de les maneres aquesta definició, ni ho intento, del què ell entén per desgravació de tots els impostos dels diferents consums. Ara bé: jo sostinc novament que l'impost del vi és, si no una vergonya, un abús. És un abús perquè no hi ha cap article de consum que arribi a una quantitat tan elevada. Ja ho he dit jo abans; puja a tant el dret d'entrada a la ciutat de Barcelona, el transport, el comissionista, com el que en treu aquell pagès.

No hi ha cap més producte que arribi a aquest cas. Sembla que en el vi tothom hi té dret. Hem d'anar a la persecució del frau; ho ha dit molt bé el senyor Conseller d'Economia i Agricultura. En aquesta Comissió, el senyor Conseller m'ha fet el gran honor que jo en formés part; jo hi prendré part, senyor Conseller d'Economia i Agricultura, jo hi prendré part. I en aquesta Cambra repetiré el que jo he exposat d'una manera breu, però procurant fer-ho tan clar com he pogut. En aquesta Cambra i en el si de la Comissió defensaré tots aquests principis, que si no són compartits per tots els meus companys, quan menys es veuran els meus bons desigs per anar a la solució d'aquest problema. I res més.

El Sr. PRESIDENT: Resta acabada la interpellació.

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei regulant l'arrendament de finques urbanes

(El senyor Secretari dóna lectura al següent)

«DICTAMEN

La Comissió Permanent de Justícia i Dret s'ha reunit sota la presidència del senyor Josep Andreu i Abelló i actuant de Secretari el senyor Carles Gerhard i Ottenwaelder, amb assistència dels Vocals senyors Ribas i Soberano, Colldeforns, Magre, Mies i Abadal, per tal de dictaminar sobre un Projecte de Llei relatiu a arrendaments de finques urbanes.

L'art. 11 de l'Estatut reconeix a la Generalitat la facultat legislativa en matèria de Dret Civil. Per tal d'evitar dubtes i interpretacions errònies, és urgent determinar el dret aplicable al nostre territori en matèria d'arrendaments de finques urbanes i estatuir, sens perjudici d'ulteriors regulacions, normes que recullin les necessitats del moment present, les quals necessitats s'han evidenciat per conducte dels interessants elements d'informació que han estat tramesos a la Comissió parlamentària, per part de prestigioses entitats i particulars de Catalunya.

Per a iniciar aquesta tasca i en espera d'una Llei que reguli totalitàriament els contractes d'arrendament de finques urbanes reconeixent definitivament la propietat mercantil, la Comissió acorda per majoria de vots, sotmetre a l'aprovació del Parlament, a reserva de les esmenes que puguin presentar-se, el següent

Projecte de Llei

Art. 1.er Mentre el Parlament de Catalunya no legisli altra cosa, s'aplicaran, al nostre territori, el Decret del Govern de la República de 29 de desembre del 1931, que regula els contractes d'arrendaments de finques urbanes, també quan escaigui, les successives variacions introduïdes en la matèria, pels Decrets de 11 de març i 16 de juny del 1932, 2 de juny del 1933, 2 d'agost del 1934, 21 i 30 de gener del 1936, i preferentment les normes següents:

Primera. — Els industrials, comerciants i titulars de professions lliberals que ocupin locals en arrendament, on exerceixin llurs negocis habituals i als quals llogaters no els siguin aplicables les excepcions de l'art. 2.ª del Decret de 29 de desembre del 1931, tenen dret a subarrendar, posant-ho notarialment o judicialment a coneixement de l'arrendador, sempre que el subarrendament vagi acompanyat de la venda o traspàs, en document públic, de l'establiment o del negoci, a favor del subarrendatari, que respondrà solidàriament, amb el primer llogater, del preu d'arrendament.

Els rebuts de llogater s'estendran a nom dels dos responsables solidaris, per bé que hauran de presentar-se directament al subarrendatari. Si aquest no fa efectiu el rebut a la seva presentació, l'arrendador el requerirà notarialment — les despeses notariales seran a càrrec dels llogaters — per tal que pagui, i no fent-ho dintre de les quaranta-vuit hores quedarà expedida l'acció solidària contra qualsevol dels dos responsables.

Segona. — En el cas que aquí es regula, no tindrà aplicació l'apartat d) de l'art. 5.ª del De-

cret del 29 de desembre del 1931, que eximeix a l'arrendador de la pròrroga forçosa prevista en l'art. 1.er del dit Decret, quan sense el seu permís l'arrendatari subarrenda el local arrendat.

Tercera. — Si el comerciant, industrial o titular d'alguna professió liberal, arrendatari d'un local on exerceixen llurs negocis han d'abandonar-lo contra la seva voluntat, pel motiu assenyalat en l'apartat e) de l'art. 5.e de l'esmentat Decret del 29 de desembre del 1931, ultra els drets que aquest precepte els atorga tindran el d'ocupar, amb preferència a tot altre llogater, i pel just preu, un local similar (tenda o pis) en el nou immoble que, en el mateix terreny construeixi el propietari.

A falta d'acord, el just preu serà fixat per dues persones de confiança respectivament designades per cada una de les parts interessades.

Si no hi hagués avinença en la fixació del preu d'arrendament per part de les dites persones, resoldrà, inapel·lablement la diferència, un Arquitecte, nomenat de comú acord pels interessats, i en defecte d'acord, pel Jutge de primera instància del lloc on radiqui la finca, al qual es podrà dirigir la part més diligent, invocant actuacions de jurisdicció voluntària.

El comerciant o industrial o titular d'alguna professió liberal, que vulgui fer ús del dret que aquest apartat segon els reconeix, haurà de notificar notarialment al propietari la seva decisió d'utilitzar-lo tan bon punt l'hagi presa i sempre abans que el nou immoble estigui enllestit i en situació d'ésser ocupat.

Quarta. — Les fiances de què parla l'art. 10 del Decret del 29 de desembre del 1931, solament podran ésser constituïdes a favor de l'arrendador en la quantitat màxima que el dit article autoritza, per a respondre del compliment del contracte, excepció feta dels casos en què pesi damunt del propietari solidàriament o subsidiària, qualsevol responsabilitat per raó del negoci o indústria a què estigui destinat el local, i s'hauran d'ingressar, precisament, a la Caixa de Dipòsits i Consignacions de la Generalitat de Catalunya.

És nul tot pacte contrari a la present ordenació, i la seva infracció comportarà una multa del doble al quintuple de la quantitat import de la fiança, la qual multa haurà de pagar l'arrendador, a requeriment del Departament de Finances

de la Generalitat, en el termini que se li fixi i sota comminació d'apremi.

El Conseller de Finances dictarà un Decret regulant la forma de constitució de la fiança, l'interès que hagin de devengar les quantitats per tal concepte ingressades a la Caixa de Dipòsits i Consignacions de la Generalitat i la manera de fer efectives les multes a què donin lloc.

Cinquena. — La competència judicial assenyalada en l'art. 14 del repetit Decret del 29 de desembre del 1931, per la seva naturalesa i finalitat exclou la validesa de tot pacte en contrari i, per tant, no permet la invocació ni l'aplicació de les regles processals de submissió, contingudes en l'art. 56 i següents de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Art. 2.ª Aquesta Llei entrarà en vigor en la mateixa data de la seva publicació al *Bulletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Palau del Parlament, 16 de juliol del 1936. — El President, Josep Andreu i Abelló. — El Secretari, Carles Gerhard.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de divendres

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment Administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
3. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei regulant l'arrendament de finques urbanes.
4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei concedint una pensió vitalícia al Doctor César Comes.
5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei d'habilitació d'un suplement de crèdit.
6. Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la barriada de Sant Antoni, del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent.

(S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit de la vetlla.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

aprovant la segregació d'una part del terme municipal de Masies de Sant Hipòlit de Voltregà

Art. 1.º És disposada la segregació d'una part del terme municipal de Masies de Sant Hipòlit de Voltregà per tal d'a-

gregar-la al de Sant Hipòlit de Voltregà.

Art. 2.º El Conseller de Governació

és autoritzat per a dictar les ordres necessàries per al compliment d'aquesta Llei.
Palau del Parlament, 16 juliol del 1936.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

reguladora de la Procuradoria de Catalunya

CAPÍTOL I

Funcions de la Procuradoria

Art. 1.º El Procurador de Catalunya és el representant del Consell Executiu de la Generalitat en les seves relacions amb els organismes judicials. Té com a missió essencial la de vetllar per l'observança de les Lleis catalanes, especialment per les referents a l'organització dels Jutjats i Tribunals en la part que l'Estatut ha reservat a Catalunya.

Les funcions de la Procuradoria s'estenen a tot el territori autònom.

Art. 2.º Són deures i atribucions de la Procuradoria:

Primer. — Exercir les que es consignen en els arts. 34 i 38 de la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Segon. — Ostentar la representació de la Generalitat davant del Tribunal Suprem de l'Estat, sempre que s'escaigui, i defensar la competència del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Tercer. — Representar i defensar l'administració de la regió autònoma, així com també la dels Ajuntaments catalans i els Establiments o Institucions públiques de Catalunya davant del Tribunal de Cassació i davant també de qualsevol altre Tribunal quan la dita missió li sigui confiada.

Inspeccionar per si o els seus delegats el funcionament de les Junes Arbitrals.

Quart. — Exercitar qualsevol acció judicial que correspongui al Govern de la Generalitat.

Cinquè. — Portar les altres representacions i defenses que legalment li pertoquin.

Sisè. — Posar en coneixement del Tribunal de Cassació qualsevol anomalia o irregularitat que observi en l'administració de Justícia de Catalunya, i tenir cura del compliment d'aquelles Lleis orgàniques i processals que siguin de competència de la Generalitat de Catalunya.

Setè. — Vetllar pel prestigi de la Procuradoria i dels seus funcionaris.

Vuitè. — Dictar als seus subordinats instruccions generals o especials sobre qualsevol extrem relatiu al compliment de llurs deures, encaminades a mantenir la unitat d'acció i d'interpretació de les Lleis de la Procuradoria.

Novè. — Interposar, tant en matèria civil com en la contencioso-administrativa, els recursos que, en interès de la Llei o de l'administració, regulen les respectives disposicions orgàniques i processals.

Desè. — Informar quan sigui requerit, el Parlament de Catalunya, el Govern de la Generalitat i el Tribunal de Cassació sobre les qüestions de llur competència.

Onzè. — Suggestir, en el cas de creure-ho procedent, al Consell Executiu de la Generalitat, la conveniència de consultar o demanar informe al Tribunal de Cassació sobre les matèries referents a l'administració de la regió autònoma, a que alludeix l'article addicional de la Llei del dit Tribunal. I examinar totes les disposicions així de caràcter legislatiu com de tots els altres ordres que emanin tant dels organismes corresponents de la República com de la Generalitat de Catalunya, informant per a l'ús dels corresponents recursos de tot defecte observat si vulneressin l'Estatut i altres Lleis constitucionals complementàries.

Dotzè. — Investigar amb la major diligència les detencions arbitràries que s'efectuïn i promoure el seu càstig, d'acord amb les lleis.

Tretzè. — Vetllar pel compliment de les sentències en tots els plets i qüestions en què hagi estat part.

Catorzè. — Demanar als Jutjats i Tribunals de Catalunya, quan ho cregui del cas, i per mediació del President del Tri-

bunal de Cassació, qualsevol plet acabat, la matèria del qual sigui de la competència del dit Tribunal, per a exercir la seva vigilància damunt l'administració de Justícia i promoure la correcció dels abusos que hi hagi observat.

Quinzè. — Els altres que les lleis li atribueixin.

Art. 3.º En compliment de la missió confiada a la Procuradoria de vetllar per la bona administració de Justícia en el territori autònom, utilitzarà aquella els mitjans i recursos que les lleis d'observança a Catalunya estableixen. I quan no hi hagi en els vigents preceptes, que li permetin cercar amb eficàcia remei als abusos i deficiències que hagi observat, ho comunicarà al Conseller de Justícia de la Generalitat.

Art. 4.º Als efectes del n.º 12 de l'article 2.º d'aquesta Llei, la Procuradoria podrà demanar, sempre que ho cregui convenient, als Caps dels Establiments penals dependents de la Generalitat de Catalunya, relació certificada de les persones que estiguin detingudes o preses, el motiu de la reclusió i l'autoritat que l'hagi decretada.

El Cap de l'Establiment penal que rebí la petició trametrà la certificació en el termini del segon dia. Si no ho fes, el Procurador en donarà compte al Departament de Justícia, als efectes de la sanció que escaigui. Així mateix ho farà si la certificació fos inexacta.

Als fins de l'atribució esmentada, el Procurador, ell mateix o per mitjà dels seus delegats, visitarà els Establiments penitenciaris sempre que ho cregui convenient, i el personal de presons haurà de concedir, tant al Procurador com als delegats, tota classe de facilitats per al compliment de llur missió.

Art. 5.º El Conseller de Justícia i Dret podrà, respecte a afers de la competència de la Procuradoria, excitar el

zel dels funcionaris que la componguin, perquè exercitin les accions i compleixin els deures que tenen a llur càrrec.

Per això el Conseller es dirigirà, mitjançant Ordre, i en cas d'urgència, verbalment, al Procurador de Catalunya. També podrà, si una excepcional urgència ho reclama, adreçar-se directament als funcionaris depenents del Procurador, per bé que ho posarà immediatament a coneixement d'aquest.

Art. 6.ª Els funcionaris de la Procuradoria no podran elevar instància, sol·licituds o queixes al Conseller de Justícia i Dret, ni a cap altre organisme de la Regió autònoma, si no és per conducte del Procurador, excepte si tracten de formular queixa contra aquest.

Art. 7.ª El Procurador podrà requerir, per als fins del seu càrrec, l'auxili de les Autoritats, que haurà d'ésser-li concedit, quan ho demani.

Art. 8.ª El Procurador tindrà el tractament d'excehència. Vestirà toga i usarà placa. Aquesta serà igual que la dels Magistrats del Tribunal de Cassació, però en lloc del nom del dit Tribunal portarà la inscripció «Procuradoria de Catalunya».

Prendrà possessió davant del Tribunal de Cassació en ple, i en el mateix acte farà promesa de complir els deures que comporta el càrrec.

Tindrà la mateixa dotació i subvenció, per despeses de representació, que els Presidents de Sala del Tribunal de Cassació.

Art. 9.ª El Procurador té el deure de residència. No pot absentar-se sense permís o llicències del President del Tribunal de Cassació. Té dret a llicència, amb sou, per assumptes propis, fins a trenta dies cada any, però està obligat a interrompre-la mitjançant avís del Conseller de Justícia i Dret o del President del Tribunal de Cassació, si a judici d'aquests les circumstàncies ho fan necessari.

CAPÍTOL II

Organització de la Procuradoria

Art. 10. La Procuradoria de Catalunya està constituïda, a més del Procurador, pel Substitut, els Delegats, el Secretari lletrat, els auxiliars i els subalterns. Tots actuaran en nom i representació i per delegació del Procurador.

Hi haurà un delegat a Madrid i un a les poblacions de Catalunya on actui Audiència o Tribunal Contencioso-administratiu.

El Consell Executiu de la Generalitat, a proposta del President del Tribunal de Cassació, podrà establir en altres poblacions de Catalunya on estimi convenient, delegats de la Procuradoria.

Art. 11. El Procurador de Catalunya

serà el Cap de la Procuradoria, sota la immediata dependència del Conseller de Justícia i Dret de la Generalitat.

Dependran del Procurador de Catalunya, mentre ostentin la seva representació davant dels Tribunals i Jutjats, els Advocats de la Generalitat creats per la Llei del 5 de juliol del 1934, els quals tindran les atribucions i els deures corresponents als Delegats de la Procuradoria.

Art. 12. El nomenament i separació del Procurador de Catalunya seran fets pel Consell Executiu de la Generalitat, a proposta del Conseller de Justícia i Dret.

Per a ésser Procurador de Catalunya cal estar comprès en qualsevol de les categories següents:

Ex-Presidents del Parlament Català i ex-Consellers de la Generalitat que tinguin el títol de Llicenciats en Dret.

Magistrats i ex-Magistrats del Tribunal de Cassació i Audiència.

Degans i ex-Degans del Col·legi d'Advocats, en poblacions de Catalunya de més de 25,000 habitants.

Professors de la Facultat de Dret i Ciències Econòmiques i Socials.

Advocats amb més de quinze anys d'exercici en territori de Catalunya, que hagin satisfet, durant més de cinc anys, almenys, la quota fixa.

Notaris amb més de quinze anys d'exercici que hagin ocupat, durant els darrers cinc anys, una Notaria de primera categoria a Catalunya.

Art. 13. Quan el Procurador de Catalunya sigui Magistrat en actiu en cessar en el càrrec, qualsevol que sigui el motiu, excepte si afecte a la seva honorabilitat, segons resolució acordada, previ expedient, tornarà a ocupar el lloc que li correspongui, i si no hi ha vacant, restarà en situació d'excedència forçosa, fins que es produeixi. El mateix es farà en els casos d'ésser nomenats Professors o Notaris.

Art. 14. No podran ésser nomenats Procuradors:

Primer. — Els impeditos físicament o intel·lectualment per a l'exercici del càrrec.

Segon. — Els qui hagin estat condemnats per qualsevol delictes comú que els faci desmerèixer del concepte públic.

Tercer. — Els qui estiguin processats per qualsevol delictes dels que expressa l'apartat anterior.

Quart. — Els qui es trobin en estat de suspensió de pagaments, concurs o fallida.

Cinquè. — Els inhabilitats i els suspesos en l'exercici de llur professió.

Sisè. — Els que tinguin parentiu en línia recta, ascendent o descendent, o col·lateral, fins al segon grau, amb el President o qualsevol dels Magistrats del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL III

Prohibicions, incompatibilitats, exempcions, excuses i substitucions

Art. 15. Ni el Procurador de Catalunya ni el substitut ni els delegats ni el Secretari lletrat podran exercir la professió d'Advocat. Tampoc podran per ells mateixos ni per la muller o persona interposada exercir cap mena de negoci, comerç o indústria. Tampoc podran ésser socis col·lectius, ni gerents, administradors, directors i consellers de Companyies mercantils o industrials.

La infracció d'aquestes disposicions implicarà la renúncia del càrrec.

Art. 16. El càrrec de Procurador és incompatible amb el de Diputat a Corts de la República o del Parlament de Catalunya, Alcalde, Regidor o altre de Corporació pública, i amb tot càrrec o servei permanent i retribuit de l'Estat, de la Generalitat o de qualsevol Corporació pública. Si el càrrec o servei públic té caràcter transitori podrà exercir-lo en comissió de servei. També és incompatible amb tot càrrec o funció permanent o retribuit, al servei d'una entitat privada. Si el Procurador incorre en qualsevol d'aquests casos d'incompatibilitat, s'entendrà que renuncia al càrrec.

L'exercici de les funcions de Procurador és justa causa d'exempció per als càrrecs polítics i administratius encara que siguin declarats obligatoris. Si el Procurador accepta un dels càrrecs permanents i retribuits, o dins dels vuit dies següents a la seva proclamació o designació no fa valer la causa d'exempció, s'entendrà que renuncia a la Procuradoria.

Art. 17. Els funcionaris de la Procuradoria no podran ésser recusats.

No obstant això, hauran d'excusar-se d'intervenir en els actes judicials si es troben en qualsevol dels motius de recusació previstos en la Llei Processal civil pels funcionaris judicials.

Art. 18. Quan algun funcionari no s'excusi, malgrat estar comprès en causa de recusació, els que es tinguin per agraviats podran recórrer en queixa al superior immediat, el qual, sentit el subordinat objecte de la queixa, decidirà si la troba o no fonamentada. En cas afirmatiu, acordarà la substitució i el nom del substitut, i en el negatiu, podrà decidir la continuació del funcionari. Contra les decisions del superior no es dona recurs de cap mena.

Art. 19. Si el motiu de la recusació atany al Procurador de Catalunya, la queixa esmentada en l'article anterior es dirigirà al President del Tribunal de Cassació i serà resolta per la Sala de Govern del Tribunal, prèvia audiència del Procurador. Si es dona lloc a la queixa el

President del Tribunal de Cassació ho comunicarà al Conseller de Justícia.

Art. 20. La jerarquia dels funcionaris de la Procuradoria és la següent: Primer, Procurador; segon, Substitut; tercer, Delegats; quart, el Secretari lletrat; cinquè, els Auxiliars, i sisè, els Subalterns.

Els Delegats tindran entre ells la jerarquia nascuda de la seva antiguitat en el càrrec, però els que ho siguin pel seu caràcter d'Advocats de la Generalitat, la decidiran d'acord amb la que ostentin dintre l'esmentada Advocacia.

Art. 21. Els funcionaris de la Procuradoria compresos en els quatre primers números de l'art. 20, se substituiran per ordre de jerarquia, quan hi hagi lloc.

Art. 22. Els Auxiliars computaran llur antiguitat segons la data del respectiu nomenament, i si són nomenats el mateix dia, per ordre d'edat.

La jerarquia dels subalterns l'estaurà el Procurador.

Art. 23. Si les necessitats del servei ho exigeixen i mentre no siguin degudament nomenats els funcionaris de la Procuradoria, previstos en aquesta Llei, podrà la Cambra de Govern del Tribunal de Cassació nomenar interinament personal tècnic i auxiliar, a requeriment del Procurador. S'exceptuen els càrrecs de Delegats residents a Catalunya, els quals solament poden ésser ostentats pels Advocats de la Generalitat.

Els nomenaments de personal interí seran comunicats al Conseller de Justícia i Dret.

Art. 24. El personal interí no adquirirà drets i haurà de cessar tan bon punt ho decideixi la Cambra de Govern del Tribunal de Cassació i li sigui comunicada l'ordre corresponent per conducte del Procurador.

Art. 25. El personal interí percebrà els emoluments atribuïts al personal en propietat o definitiu. En finir la seva comesa percebrà el sou del mes en curs i una altra mensualitat en concepte d'indemnització, si el seu càrrec pertany a la categoria tècnica.

Els Auxiliars subalterns i interins, en ésser acomiadats, tindran els drets establerts pel personal similar de la Generalitat.

Art. 26. El Substitut serà el segon Cap de la Procuradoria. Es nomenarà per Decret del Govern de la Generalitat, mitjançant oposició entre Lletrats que en el moment de la convocatòria hagin complert trenta anys d'edat i n'hagin exercit almenys cinc.

Art. 27. El Substitut tindrà la categoria, els emoluments i tots els altres drets que els Caps de Secció de la Generalitat de Catalunya. Usarà toga i placa com el Procurador.

Art. 28. El càrrec de Delegat de la Procuradoria correspondrà als Advocats de la Generalitat en les respectives poblacions.

Art. 29. Hi haurà a Madrid un Delegat permanent del Procurador amb oficina oberta, als efectes de rebre tota mena de comunicacions adreçades a la Procuradoria de Catalunya, el qual serà nomenat i revocat lliurement pel Procurador. Tindrà 7,000 ptes. anuals, en concepte de gratificació i podrà exercir l'Advocacia, excepte en matèria civil i en la contencioso-administrativa que afecti Catalunya.

Art. 30. El Secretari Lletrat de la Procuradoria serà nomenat pel Govern de la Generalitat, mitjançant oposició entre lletrats que hagin complert vint-i-cinc anys el dia de la convocatòria.

Tindrà l'esmentat Secretari, la categoria de Cap de Negociat lletrat de primera classe, i els mateixos emoluments i drets que els d'igual classe de l'Administració de la Generalitat.

Art. 31. Els exercicis d'oposició per a proveir els càrrecs de Substitut i de Secretari lletrat de la Procuradoria seran teòrics i pràctics, es practicaran en català i s'hauran de precisar en la convocatòria, en la qual també es publicaran els qüestionaris corresponents. El començament d'exercicis no podrà tenir lloc abans de dos mesos, a comptar de la publicació de la convocatòria al *Bulletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

El termini per a la presentació d'instàncies i documentació dels sollicitants no podrà ésser inferior a quinze dies.

Art. 32. El Tribunal per a jutjar els exercicis es compondrà del Procurador de Catalunya com a President; dos Magistrats del Tribunal de Cassació, un d'ells nomenat per la Cambra de Govern i l'altre pel Conseller de Justícia i Dret; un Catedràtic de la Facultat de Dret i Ciències Socials i Econòmiques nomenat per la Facultat; un Advocat en exercici, nomenat per la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona; un altre Advocat nomenat pel Conseller de Justícia, d'entre els col·legiats en qualsevol població de Catalunya, que tingui més de 10,000 habitants; un Cap de Negociat lletrat del Departament de Justícia i Dret que actuarà de Secretari.

En nomenar-se el Tribunal esmentat seran designats els substituïts de cada un dels membres que el componen de la mateixa classe i procedència que el propietari corresponent.

Art. 33. El Tribunal podrà funcionar amb cinc dels seus membres i, en cas d'haver-hi empat en la qualificació dels exercicis, el President el resoldrà amb el seu vot. No podran formar part del Tribunal d'oposicions els ascendents ni

els descendents de cap opositor, ni els col·laterals, ni afins, dintre del segon grau.

Art. 34. Un dels exercicis de les oposicions serà eliminatori i servirà per a acreditar que el candidat parla i escriu correctament la llengua catalana.

Art. 35. El Tribunal, com a resultat dels exercicis, formularà al Consell Executiu de la Generalitat una proposta unipersonal. En el cas d'estimar que no pot proposar cap opositor, ho farà constar així, i ho comunicarà al Consell esmentat, el qual convocarà tot seguit noves oposicions.

Art. 36. Són aplicables al substitut i als Delegats i restants funcionaris de la Procuradoria de Catalunya, les incapacitats consignades en l'art. 34 d'aquesta Llei. Per als que exerceixin fora del Tribunal de Cassació, s'entendrà que la incapacitat del n.º 6 de l'esmentat article fa referència a funcionaris judicials prop dels quals hagi d'exercir llur missió.

Art. 37. Tant el Substitut com el Secretari lletrat estan compresos en les prohibicions, incompatibilitats i exempcions consignades en els arts. 15 i 16 d'aquesta Llei.

Art. 38. Els Procuradors municipals dependran del Procurador de Catalunya quan intervingui, dintre de l'àmbit de llur ministeri, en aquelles matèries que la present Llei o qualsevol altra disposició adient de la Generalitat, hagin confiat a la Procuradoria.

Art. 39. Quan el Procurador estimi que no pot sostenir un recurs o que cal desistir-ne, ho posarà en coneixement del Consell Executiu de la Generalitat per conducte del Conseller de Justícia i Dret, i ho notificarà al President del Tribunal de Cassació. Mentre no sigui autoritzat per a abandonar-la, seguirà mantenint la defensa que li pertoca.

Art. 40. Serà obligació dels funcionaris de la Procuradoria, de complir exactament les instruccions que rebin de llur superior immediat i les que directament els trametin els altres superiors jeràrquics; dirigir, a llur superior immediat les consultes que estimin convenients per a l'exercici de llur càrrec; i fer amb el respecte degut, les observacions que creguin adients sobre les instruccions esmentades, almenys que procedixin directament del Procurador.

Art. 41. El Substitut i els Delegats de la Procuradoria interposaran sempre els recursos legals escaients contra les resolucions dictades en assumptes de llur competència, sens perjudici del que el Procurador decideixi respecte a llur desistiment.

Art. 42. El Procurador de Catalunya redactarà cada any, abans del 15 de setembre, una memòria relativa al funcio-

nament de la Justícia a la Regió Autònoma, i de l'obra realitzada per l'Organisme de la seva direcció. A l'esmentat efecte, podrà demanar a tots els Jutjats i Tribunals les dades que cregui convenients. Si és celebrada obertura solemne dels Tribunals, la memòria serà llegida en aquella ocasió.

Art. 43. En la Procuradoria i a cada delegació es portaran obligatòriament, els llibres següents; un llibre registre d'assumptes contencioso-administratiu, on s'anotaran tots aquells en els quals intervingui el funcionari, al moment de produir-se la dita intervenció amb expressió del número que li pertogui, el nom del recurrent i el del coadjuvant, si n'hi ha, i un altre llibre, de comunicacions actives i passives. A més, en la Procuradoria es portarà un llibre dels assumptes civils, amb expressió dels noms del litigants. Apart dels llibres esmentats com obligatoris, els funcionaris, seguint les normes que el Procurador dicti, portaran els altres llibres i la documentació adequada.

Art. 44. La Cambra de Govern del Tribunal de Cassació fixarà el nombre d'Auxiliars que correspongui a la Procuradoria, i ho posarà a coneixement del Conseller de Justícia i Dret.

El càrrec es proveirà mitjançant oposició davant del Tribunal i amb els exercicis que l'esmentada Cambra determini. El resultat de les oposicions s'eleva a la Conselleria esmentada, als efectes del nomenament.

Art. 45. Els Auxiliars de la Procuradoria tindran els mateixos emoluments, drets i deures que els del Tribunal de Cassació.

Art. 46. El Procurador tindrà, respecte als seus subalterns, les mateixes facultats que les assignades al President del Tribunal de Cassació per la Llei del 10 de març del 1934.

CAPÍTOL IV

Responsabilitats i Correccions

Art. 47. Les responsabilitats civils i administratives derivades de l'exercici de les funcions del Procurador, el Substitut i els Delegats, seran exigibles davant del Tribunal de Cassació.

Art. 48. Les responsabilitats esmen-

tades seran escatides, pel que fa al Procurador, pel Tribunal de Cassació en ple, constituït en Sala de Justícia; pel que fa als Substituts i Delegats, per la Cambra de Govern.

Art. 49. El Tribunal de Cassació podrà imposar als funcionaris que componen la Procuradoria, així és, Procurador de Catalunya, Substitut i Delegats, les correccions disciplinàries següents: Amonestació, que serà comunicada, amb expressió del motiu, directament, si es tracta del Procurador, i per conducte d'aquest, si és imposada als altres funcionaris; privació de part del sou d'un a sis mesos, des de la quarta part fins a la meitat, amb el mateix procediment per a la notificació. Si els Delegats no tenen sou com a tals, i el perceben per un altre concepte, la correcció serà executada pel Departament de la Generalitat del qual depenguin. Les correccions es comunicaran al Conseller de Justícia per tal que curi de fer-les constar en l'expedient del sancionat.

Art. 50. El Procurador podrà imposar a tots els seus subordinats, les correccions disciplinàries següents: Amonestació i suspensió d'empleu i sou d'un a tres mesos.

Art. 51. Les correccions que s'imposin als funcionaris de la Procuradoria requeriran la formació prèvia d'expedient, amb audiència de l'interessat, al qual es posaran de manifest els càrrecs que se li formulin.

Art. 52. Sense formació d'expedient, el Procurador podrà corregir les faltes lleus dels seus subordinats, privant-los de sou fins a un màxim de tres dies. Quatre correccions d'aquestes dintre del mateix any, comportaran falta greu, amb la instrucció del corresponent expedient.

Art. 53. Contra les correccions imposades pel Tribunal de Cassació, no es dóna recurs de cap mena. Contra les que imposi el Procurador hi cabrà recurs d'alçada davant de la Cambra de Govern de l'esmentat Tribunal.

Art. 54. La separació del Procurador de Catalunya correspon al Govern de la Generalitat, el qual, tractant-se d'un càrrec de confiança, podrà decretar-la lliurement; la destitució de tots els altres funcionaris de la Procuradoria, fins dels subalterns, correspondrà a la Cambra de

Govern del Tribunal de Cassació, mitjançant l'oportú expedient, que instruirà un dels seus Magistrats, nomenat per l'esmentada Cambra. La condemna en causa criminal comportarà la destitució si és per delictes que faci desmerèixer en el concepte públic.

Art. 55. La responsabilitat civil dels funcionaris de la Procuradoria estarà limitada al retorn de l'import dels danys i perjudicis estimables que causin a particulars, a la Generalitat i a les Corporacions depenents d'ella, quan en l'exercici de llurs funcions caiguin en negligència o en ignorància inexcusables.

Art. 56. La responsabilitat civil sols podrà ésser exigida pels perjudicats o llurs causa-havents, en judici ordinari, davant la Sala del Civil del Tribunal de Cassació, i no podrà interposar-se fins que s'hagi acabat l'afer, expedient o plet en el qual es suposi causat l'agravi.

Haurà d'entaular-se dintre dels sis mesos següents a l'expressada terminació. No tindran ocasió per a demanar-la, els que, al seu temps, no hagin protestat, si podien, o no hagin esgotat tots els recursos i mitjans legals, contra els fets i acords inductius de la negligència o ignorància que motiva la demanda.

Art. 57. Les demandes de responsabilitat es tramitaran en judici declaratiu de la quantia que correspongui, en la forma gratuïta, pel que fa als drets de la Generalitat, i després de sentència, es taxaran les costes causades per a exigir-les a la part que resulti condemnada, o a l'actor, en cas d'absolució.

Art. 58. En cap cas, la sentència que es dicti, no comportarà revocació de la resolució recaiguda en el plet o qüestió que hagi originat el perjudici. Si el demandant no demostra legalment la seva pobresa, prestarà la fiança que el Tribunal li assenyali, que haurà d'ésser de 1,000 a 5,000 ptes., a les resultes de la condemna de les costes.

Art. 59. El Conseller de Justícia i Dret dictarà les disposicions encaminades a l'exacte compliment d'aquesta Llei.

Art. 60. Queden derogades totes les disposicions que s'oposin al contingut d'aquesta Llei.

Palau del Parlament, 16 de juliol del 1936.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934, formulats per l'Ajuntament de Barcelona

Article únic. És autoritzat el Conseller de Finances perquè pugui aprovar els Pressupostos extraordinaris d'Obres i Sanejament i d'ampliació de l'extraordina-

ri de liquidació de crèdits del 1934, amb la refosa dels Pressupostos extraordinaris anteriors, o sigui el d'Eixample del 1927, el refós del 1932 i el de liquidació

del 1933, formulats per l'Ajuntament de Barcelona, d'import, respectivament, pes-tes 48.710,000 i 17.300,000.

Palau del Parlament, 16 juliol del 1936.

